DIRK PITT OPĚT ZASAHUJE.

CLIVE CUSSLER

HŘBITOV POD HLADINOU

VRAKY, POHŘEŠOVÁNÍ NÁMOŘNÍCI A MRTVÁ TĚLA. DIRK ČELÍ NEJHORŠÍMU PROTIVNÍKOVI ZE VŠECH

Hřbitov pod hladinou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler
Hřbitov pod hladinou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HŘBITOV POD HLADINOU

Dobrodružství Dirka Pitta

CLIVE CUSSLER

CPRESS

Předehra

SAN MARINO

15. července 1966
Tichý oceán

Dívka si jednou rukou zastínila své hnědé oči a vleže sledovala let velkého buřňáka klouzajícího nad ramenem jeřábu nákladového prostoru lodi. Nějakou dobu se kochala uklidňující ptačí elegancí, pak ji však ten pohled omrzel a posadila se. Odhalila tak pravidelné rudé pruhy, které jí na opálených zádech zanechaly příčky starobylého lehátka.

Rozhlédla se kolem sebe, a když se ujistila, že nikdo z posádky není v dohledu, kradmým pohybem si upravila ňadra v podprsence oranžových elastických bikin do pohodlnější pozice. Její tělo bylo rozpálené a zpocené z vlhkého tropického vzduchu. Přejela si dlaní po pevném břichu a pocítila vlhkost prostupující póry. Opřela se v lehátku a uvolněně odpočívala, zatímco rytmický hukot strojů staré nákladní lodi a intenzivně pálící slunce ji ukolébávaly k dřímotě.

Strach, který pociťovala, když vstoupila na palubu, nakonec pominul. Už neležela neschopna usnout s prudce tlukoucím srdcem, už přestala pátrat ve tvářích posádky po náznacích podezření, už se nebála, kdy jí kapitán oznámí, že je z jeho rozkazu zatčena. Pomalu vytlačovala z vědomí své nezákonné jednání a začala promýšlet nový postup pro budoucnost. Vina je koneckonců pomíjivý pocit.

Koutkem oka zahlédla bílé sako lodního stevarda, asijského chlapce, který se objevil na schůdcích ke kajutám. Blížil se nerozhodně, zrak sklopený na palubu, jako by se styděl pohlédnout na její polonahou postavu.

„Odpusťte, slečno Wallaceová," oslovil ji nejistě, „kapitán Masters si vás dovoluje pozvat na společnou večeři s ním a s dalšími důstojníky… tedy pokud se už cítíte lépe."

Estelle Wallaceová byla vděčná za opálení, které skrylo ruměnec. Od nalodění v San Francisku předstírala nemoc a jídlo si nechala nosit do kajuty v úporné snaze vyhnout se konverzaci s lodními důstojníky. Usoudila, že se už dál nemůže stranit. Nastal čas přivést lež k životu.

„Vyřiďte kapitánu Mastersovi, že se už cítím o poznání lépe a že mi bude ctí povečeřet s ním."

„Kapitán bude rád," řekl chlapec a v širokém úsměvu odhalil velkou mezeru mezi horními zuby. „Dohlédnu na to, aby pro vás kuchař připravil nějakou svou specialitu." Obrátil se a šoural se pryč způsobem, který jí připadal i na Asiata poněkud přemrštěný.

Jakoby ji její rozhodnutí vysvobodilo, vzhlédla klidným zrakem na třípalubní nástavbu parníku *San Marino*. Výrazně modrá obloha, k níž se z jediného komínu vinul černý kouř, ostře kontrastovala se sněhově bílým nátěrem lodního pažení.

Bytelná loď, neopomněl kapitán zdůraznit, když ji uváděl do kajuty. Uklidňujícím hlasem odříkával její historii a statistiky, jako by Estelle byla vyděšená cestující na první plavbě kánoí peřejemi.

San Marino postavili v roce 1943 podle vzoru standardních lodí typu Liberty. Převážela zásoby přes Atlantik do Anglie. Absolvovala tu trasu celkem šestnáctkrát. Při poslední plavbě ji odřízli od konvoje, dostala zásah torpédem, ale nepotopila se a vlastními silami doplula do Liverpoolu.

Po válce brázdila oceány jako jedna z třiceti lodí newyorské paroplavební společnosti Manx a pod panamskou vlajkou obrážela ty nejzapadlejší přístavy. Při sto pětatřiceti metrech délky a s převislou přídí a zádí křižníkového typu nemohla ve vlnách Tichého oceánu vyvinout rychlost vyšší než jedenáct uzlů. Neměla před sebou už příliš mnoho výdělečných roků a bylo zřejmé, že brzy skončí rozřezaná na kusy na hromadě šrotu.

Rez rozežírala její ocelový povrch a svou ošuntělostí si loď nezadala s bordelmamá z Bowery, avšak v očích Estelly Wallaceové ztělesňovala vzor nádhery a neposkvrněnosti.

Estellina minulost podléhala podobné erozi. S každou obrátkou unavených motorů se rozevírala propast mezi jejím dosavadním pustým životem a lačně vysněnou fantazií.

K prvnímu kroku proměny Arty Casilighiové v Estellu Wallaceovou došlo, když pod sedadlem nacpaného autobusu na Wilshire Boulevardu v Los Angeles našla ztracený pas. Aniž přesně věděla proč, Arta jej tajně ukryla do kabelky a odnesla domů.

Ani po několika dnech ještě nevěděla, proč neodevzdala doklad řidiči, nebo proč jej neposlala majitelce. Strávila hodiny listováním jeho úředně vyhlížejícími stránkami s mnoha cizokrajnými razítky. Tvář na fotografii ji přitahovala. I když byla moderněji upravená, přesto se jí něčím podobala. Žena na fotografii byla téměř stejně stará jako ona, dělilo je jen osm měsíců, hnědý odstín očí se rovněž shodoval a vedle drobných rozdílů v účesu a barvě vlasů se mohly vydávat za sestry.

Začala se stylizovat do podoby Estelly Wallaceové, svého druhého já, jemuž se alespoň v duchu dařilo unikat do cizokrajných míst, pro zakřiknutou a ušlápnutou Artu Casilighiovou zapovězených.

Jednoho dne po zavírací hodině banky, kde pracovala, se přistihla, že nedokáže odtrhnout pohled od svazků nových bankovek, které ten den odpoledne přivezli z Federální rezervní banky dole v Los Angeles. Za čtyři roky v zaměstnání si už zvykla zacházet se značnými finančními obnosy a pohled na ně ji nechával chladnou – k takovému apatickému postoji se dříve či později dopracuje každý pokladník. Jenže tentokrát jí svazky zelených bankovek znenadání otevřely zcela neznámou dimenzi.

Podvědomě si začala představovat, že jí patří.

Ten pátek odešla Arta domů, zamkla se v bytě, kde se utvrdila ve svém rozhodnutí, a pak strávila celý víkend plánováním zločinu, který se rozhodla spáchat. Nacvičovala každé gesto, každý pohyb tak, až byly plynulé a dařily se jí bez sebemenšího zaváhání. Nedělní noc proležela s otevřenýma očima, koupala se ve studeném potu nervózních obav, ale v duchu pevně směřovala k detailně promyšlenému činu.

Hotovost přiváželo do banky každé pondělí obrněné vozidlo a její výše se pohybovala někde mezi šesti sty tisíci a osmi sty tisíci dolarů. Přepočítali ji a pak čekala v bance do středy, než ji rozdělí do poboček v celé losangeleské oblasti. Arta usoudila, že její chvíle nastane v pondělí večer při ukládání peněz do trezoru.

Poté, co se ráno osprchovala a nalíčila, oblékla si Arta punčocháče. Přes ně si od vršku stehen až k lýtkům omotala nohy oboustrannou lepicí páskou. Ochrannou vrstvu na vnější straně ponechala na místě. Vše pak skryla dlouhá sukně, která jí sahala bezmála po kotníky, takže pásku nemohl nikdo zahlédnout. Pak si do velké kabelky, připomínající spíš mošnu, naskládala úhledné svazečky papíru. Navrchu a vespod každého se skvěla novotou zářící pětidolarová bankovka a všechny byly stažené autentickou modrobílou páskou Federální rezervní banky. Na první pohled nepodezřívavého oka působily věrohodně.

Arta se pak postavila před velké zrcadlo a opakovala si znovu a znovu. „Arta Casilighiová už neexistuje. Teď jsi Estelle Wallaceová.“ Tento trik zřejmě fungoval. Cítila, jak se jí uvolňují svaly, dýchání bylo klidnější a spíš mělké. Pak se hluboce nadechla, napřímila se a vydala se do práce.

V úsilí nedat najevo nic mimořádného dorazila do banky o deset minut dřív. Pro každého, kdo ji dobře znal, by to byla pozoruhodná skutečnost, avšak zrána při pondělku tomu nikdo nevěnoval pozornost. Od okamžiku, kdy zasedla za přepážku, každá minuta působila jako hodina a každá hodina jako věčnost.

Zdálo se jí, že se čas táhne jak lepidlo. Cítila se zvláštně odcizená dobře známému okolí, a přece každou myšlenku na to, aby ustoupila od plánu, okamžitě zavrhla. Naštěstí pro ni se strach ani panika nepřihlásily.

Když konečně udeřila šestá hodina a jeden ze zástupců ředitele pobočky zavřel a zamkl mohutné hlavní dveře, zběžně odhadla hotovost a pak tiše vklouzla na toaletu, kde v soukromí kabiny odstranila svrchní ochrannou vrstvu z lepicí pásky a spláchla ji do mísy. Pak vyndala z tašky falešné svazky a nalepila je na pásku. Zkusmo zadupala, aby se přesvědčila, že za chůze žádný z nich neodpadne.

Spokojena s dosavadním vývojem vyšla ven a zevlovala v hale, zatímco ostatní pokladní ukládali hotovost do trezoru a odcházeli. Potřebovala v té velké ocelové krychli pouhé dvě minuty o samotě, a nakonec je dostala.

Rychlým pohybem si vyhrnula sukni a vyměnila falešné svazky nastříhaného papíru za ty s pravými bankovkami. Když se vynořila z trezoru a s úsměvem přála zástupci ředitele dobrou noc, nemohla uvěřit, že se jí to podařilo.

Jen co přišla domů, odhodila sukni, odlepila z nohou svazky bankovek a spočítala je. Dostala se na jednapadesát tisíc dolarů. Což bylo málo.

Zalila ji vlna zklamání. Potřebovala by přinejmenším jednou tolik, aby mohla opustit zemi a žít alespoň v minimálním dostatku, zatímco by svou kořist rozmnožovala investicemi.

Snadnost operace jí dodala sebevědomí. Uvažovala, zda si může troufnout ještě jednu loupežnou výpravu do bankovního trezoru. Peníze Federální rezervní banky už byly spočítané a do poboček se budou rozvážet až ve středu. Zítra bylo úterý. Má ještě možnost udeřit předtím, než bude krádež objevena.

Proč ne?

Myšlenka na dvě loupeže v jedné bance během dvou dnů jí nedávala spát. Arta Casilighiová na něco takového možná nemá odvahu, ale Estellu Wallaceovou nebylo třeba k něčemu takovému dvakrát pobízet.

Ještě ten večer zašla do second handu a koupila tam velký starodávný kufr, ve kterém doma vyrobila dvojité dno. Do něj ukryla peníze, navrch naházela šatstvo a taxíkem odjela na losangeleské mezinárodní letiště. Kufr uložila do skříňky v úschovně a koupila si letenku na let do San Franciska v úterý brzy zvečera. Nevyužitou letenku na pondělní večer zabalila do novin a vhodila do odpadkového koše. Nic dalšího už na práci neměla, odjela tedy domů a usnula, jako by ji do vody hodil.

Druhá loupež proběhla stejně hladce jako první. Tři hodiny poté, co naposledy vyšla z Beverly–Wilshire Bank, už v sanfranciském hotelu počítala ukořistěné peníze. Výsledná suma se vyšplhala na sto dvacet osm tisíc dolarů.

S ohledem na inflační trendy nic ohromujícího, konstatovala, přesto ale víc než dost na splnění vysněných představ. Další krok byl poměrně snadný. V novinách si prošla odjezdy lodí a našla *San Marino*, nákladní loď vyplouvající druhého dne v půl sedmé ráno do Aucklandu na Novém Zélandu. Hodinu před vyplutím vstoupila na palubu. Kapitán sice tvrdil, že zřídka bere cestující, avšak uvolil se k tomu poté, co se dohodli na ceně, o níž byla Estelle přesvědčená, že neskončí v pokladně lodní společnosti, nýbrž v kapitánově peněžence.

Po studené osvěžující koupeli překročila Estelle práh důstojnické jídelny, na okamžik zaváhala a vstřebávala obdivné pohledy šesti mužů sedících u stolu.

Vlasy odstínu mědi jí splývaly na ramena a dobře ladily se snědou pokožkou. Dlouhé růžové šaty z bavlny na těch správných místech těsně obepínaly postavu. Dopřála si jedinou ozdobu, bílý kostěný náramek. Prostá elegance měla na námořníky, kteří povstali jako jeden muž, ohromující účinek.

Kapitán Irwin Masters, vysoký muž s prošedivělými vlasy a bystrýma modrýma očima, k ní přistoupil a uchopil ji za paži.

„Slečno Wallaceová," oslovil ji s upřímným úsměvem. „Jsme rádi, že už jste v pořádku."

„Snad jsem z nejhoršího venku," volila opatrně slova.

„Přiznám se, že mě to začínalo znepokojovat. Bál jsem se toho nejhoršího, když jste pět dní nevyšla z kajuty. Na palubě není lékař, a tak bychom se dostali do nepříjemné situace, kdyby váš stav vyžadoval lékařskou péči."

„Děkuji vám," odpověděla tichým hlasem.

Překvapeně na ni pohlédl: „Za co mi děkujete?"

„Za váš zájem." Lehce mu stiskla paži. „Už dlouho si o mě nikdo nedělal takové starosti."

Pochopil a šibalsky se usmál: „Od toho jsou kapitáni." Pak se obrátil k ostatním důstojníkům. „Pánové, rád bych vás seznámil se slečnou Estellou Wallaceovou, která nás bude oblažovat svou milou přítomností až do přistání v Aucklandu."

Proběhlo představování a Estellu pobavilo, že většina mužů byla očíslovaná. První důstojník, druhý důstojník, dokonce i čtvrtý důstojník. Všichni jí potřásli rukou, jako by byla z porcelánu – výjimkou byl jen hlavní strojník, podsaditý

muž s býčí šíjí a slovanským přízvukem. Ten se prkenně uklonil a políbil jí špičky prstů.

První důstojník pokynul k stevardovi, který stál za malým barem z mahagonu: „Copak si dáte, slečno Wallaceová?"

„Myslíte, že bych mohla dostat daiquiri? Mám chuť na něco sladkého."

„Rozhodně," odpověděl první důstojník. „*San Marino* sice není luxusní parník, ale zato má nejlepší bar v této zeměpisné šířce Pacifiku."

„Buďte přesný," poznamenal kapitán dobromyslně. „Opomněl jste dodat, že momentálně jsme v této zeměpisné šířce pravděpodobně jediná loď."

„Nepodstatný detail," mávl rukou první důstojník. „Lee, připravte této mladé dámě své pověstné daiquiri."

Estelle se zájmem pozorovala, jak chlapec vymačkal citron a pak přidával další ingredience. Každý jeho pohyb provázela elegance. Napěněný nápoj byl výborný a musela potlačit nutkání vypít jej jedním douškem.

„Lee, vy jste hotový zázrak," ocenila výsledek.

„To je," přisvědčil Masters. „Měli jsme štěstí, že jsme ho získali."

Estelle upila a pak poznamenala: „Zdá se, že máte v posádce hodně Asiatů."

„To je posila," vysvětloval Masters. „Deset členů posádky opustilo loď, když jsme kotvili v San Francisku. Naštěstí nám těsně před vyplutím agentura poslala Leeho a devět jeho korejských kolegů."

Jeden je divnější než druhý, chcete-li znát můj názor," zavrčel druhý důstojník.

Masters pokrčil rameny. „Odchody a najímání posádky v přístavech začaly ve chvíli, kdy kromaňonec postavil první prám. Na tom není nic divného."

Druhý důstojník zavrtěl pochybovačně hlavou: „Jeden, dva, možná. Ale ne desetičlenná horda. *San Marino* je solidní loď a kapitán je spravedlivý člověk. Posádka neměla důvod k takovému masovému odchodu."

„Tak už to na moři chodí," povzdechl kapitán. „Korejci jsou čistotní a pracovití námořníci. Nevyměnil bych je ani za půlku našeho nákladu."

„To byste se projevil jako špatný obchodník," podotkl hlavní strojník.

„Nebudu příliš opovážlivá, zeptám-li se, co přepravujete?" vložila se do hovoru Estelle.

„Ani v nejmenším," pospíšil si s odpovědí nejmladší čtvrtý důstojník. „V San Francisku naložili naše nákladové prostory…"

„Titanovými ingoty," doplnil kapitán Masters.

„V ceně osmi milionů dolarů," dodal první důstojník s pohledem upřeným na čtvrtého.

„Dala bych si ještě jedno, prosím," podala Estelle prázdnou skleničku stevardovi a pak se obrátila k Mastersovi. „O titanu jsem už slyšela, ale nemám tušení, k čemu je dobrý."

„V čisté podobě je titan pevnější a lehčí než ocel. To jsou vlastnosti, pro které je velmi žádaný výrobci leteckých motorů. Hojně se používá i při výrobě barev, viskózového hedvábí, umělých hmot a jsem přesvědčen, že se stopově nachází i ve vaší kosmetice."

Kuchař, chudokrevně vyhlížející muž v neposkvrněné bílé zástěře, vystrčil hlavu z postranních dveří a pokynul stevardovi. Ten vzápětí zaťukal lžičkou o skleničku.

„Podává se večeře," oznámil angličtinou se silným přízvukem a doplnil slova úsměvem bílých zubů.

Jídlo chutnalo tak výtečně, až si Estelle slíbila, že na ně nesmí nikdy zapomenout. Být k tomu ještě obklopena šesti pohlednými a pozornými muži v uniformách – víc už její ženská marnivost pro tento večer nevyžadovala.

Po kávě se kapitán Masters omluvil a odebral se na můstek a za ním se jeden po druhém vytráceli za svými povinnostmi i další důstojníci. Estelle přijala nabídku hlavního strojníka na prohlídku paluby. Doplnil ji zábavnými historkami o námořnických pověrách, příšerách z mořských hlubin a také drobnými drby o posádce, kterými ji rozesmál.

Když konečně došli ke dveřím její kajuty, opět jí galantně políbil ruku. Přijala jeho pozvání, aby s ním ráno posnídala.

Estelle vstoupila do své kajuty, zamkla a rozsvítila. Pak pečlivě zatáhla záclonu jediného malého okénka, nahmátla pod postelí kufr, vytáhla jej a otevřela.

Vrchní oddíl s kosmetikou a nedbale naházeným spodním prádlem odsunula stranou. Pod ním měla několik pečlivě poskládaných blůz a sukní. Odložila je s tím, že zítra je v koupelně přežehlí. Pak opatrně zasunula pilník na nehty do škvíry u dna kufru a zapáčila. Posadila se a ulehčené si oddechla. Peníze byly na místě, srovnané do balíčků a opatřené páskami Federální rezervní banky. To, co z nich dosud utratila, nestálo za řeč.

Estelle vstala a přetáhla si přes hlavu šaty. Neměla pod nimi nic a tak, jak byla, s rukama pod hlavou padla na lůžko. Zavřela oči a pokoušela se představit si zděšené výrazy svých bývalých zaměstnavatelů, když zjistili, že zmizely

nejen peníze, ale i tichá a spolehlivá Arta Casilighiová. Všechny je přelstila, pomyslela si pyšně.

Pocítila zvláštní, téměř až sexuální uspokojení při myšlence, že ji FBI dala na seznam hledaných zločinců. Vyšetřovatelé se pustí do výslechů všech jejích přátel a sousedů, budou se pídit po místech, kam chodívala, prověří tisíc a jednu banku, zda si někdo neuložil peníze v bankovkách označených po sobě jdoucími čísly – a na nic nepřijdou. Arta, neboli Estelle, zmizela z míst, kde by ji očekávali.

Otevřela oči a prohlížela si pomalu už důvěrně známé stěny kajuty. Zvláštní, zdálo se jí, že se místnost před ní rozplývá. Předměty se rozmlžovaly a zase zaostřovaly a braly na sebe nepřirozené barvy. Močový měchýř se hlásil o svá práva, ale tělo odmítalo uposlechnout povelu k pohybu, jako by jí všechny svaly ztuhly. A pak se otevřely dveře a vstoupil stevard Lee spolu s dalším asijským členem posádky.

Tentokrát se neusmíval.

To se mi musí zdát, přesvědčovala samu sebe. Nikdo z posádky by si nedovolil vstoupit do její kajuty, když tu leží na lůžku nahá. Musí to být sen, který způsobila přemíra jídla a alkohol. Noční můra vyvolaná přejedeným žaludkem.

Cítila se zvláštně odpoutaná od svého těla, jako by všechno pozorovala ze vzdáleného kouta kajuty. Oba muži ji jemně uchopili, zvedli a vynesli dveřmi do chodby a pak na palubu.

Tam už stálo několik Korejců, jejich tváře osvícené silnými reflektory zářícími na stěžních. Zvedali jakési velké balíky a házeli je přes zábradlí. V jedné chvíli na ni jeden z balíků pohlédl. Pohled vycházel z popelavé tváře mladého čtvrtého důstojníka a mísil se v něm šok a hrůza. Vzápětí i on zmizel ve tmě.

Lee se nad ní sklonil a prováděl cosi s jejíma nohama. Necítila nic, jen letargickou otupělost. Měla matný dojem, že jí svazuje kotníky dlouhým zrezivělým řetězem.

Proč by něco takového dělal? přemýšlela mátožně. Nezúčastněně přihlížela, když ji zvedl do výšky. Pak se uvolnila a padala temnotou.

Něco ji velkou silou udeřilo a vyrazilo jí dech z plic. Pak ji do svého objetí uchvátila chladná a poddajná masa a jí připadalo, jako by se vracela do matčina lůna. Tlak, který obklopil její tělo, ji stahoval dolů a silným stiskem se chopil jejích vnitřností.

Když jí praskly ušní bubínky, v té chvíli nesnesitelné bolesti se její mysl projasnila a ona pochopila, že nejde o sen. Otevřela ústa, aby vykřikla hrůzou.

Nevydala ani hlásku. Tlak vody jí během několika vteřin rozdrtil hrudní koš a její tělo zbavené života se snášelo do otevřené náruče vodní propasti stovky metrů pod hladinou.

ČÁST I

PILOTTOWN

25. července 1989
Cookova zátoka, Aljaška

1

Černá mračna se hrozivě valila od ostrova Kodiak přes moře a proměňovala jeho temně modrozelenou hladinu v olovo. Oranžový sluneční přísvit zkomíral jak plamen svíčky. Na rozdíl od většiny bouří, které přicházely z Aljašského zálivu spolu s větrem o rychlosti osmdesát a někdy i sto šedesát kilometrů za hodinu, tuhle věstil jen nepatrný vánek. Když se spustil déšť, byl zpočátku jen mírný, ale brzy narostl do přívalu, který bičoval mořskou hladinu doběla.

Na vnějším můstku kutru pobřežní hlídky *Catawaba* se korvetní kapitán Amos Dover snažil s pomocí dalekohledu proniknout lijákem. Bylo to však stejně marné, jako kdyby se pokoušel vidět skrz blyštivou divadelní oponu. Dál než na čtyři sta metrů nedohlédl. Studený déšť mu smáčel tvář a potoky vody, které mu pronikaly za zvednutý límec ošoupané bundy a stékaly po zádech, jej trápily ještě víc. Konečně vyplivl promočený oharek cigarety přes zábradlí a vrátil se do sucha a tepla kormidelny.

„Radar!“ vyštěkl nerudně.

„Kontakt po 650 metrech, přímo před námi,“ odpověděl radarový operátor, aniž zvedl pohled od drobných bodů na obrazovce.

Dover si rozepnul bundu a otíral si kapesníkem mokrý zátylek. Takový problém v poměrně příznivém letním počasí očekával ze všeho nejméně.

Málokdy se ztratí rybářská loď anebo soukromé výletní plavidlo uprostřed léta. V zimě ano, v zimě začíná být záliv krutý a nesmlouvavý. Chladný arktický vzduch se střetává s teplejším, který stoupá z aljašských mořských proudů, a to vyvolává mocné vichry a vlnobití, jež drtí lodní trupy a pokrývají paluby ledovým příkrovem, pod jehož tíhou se lodi převracejí a klesají pod hladinu jako cihly.

Loď nesoucí jméno *Amie Marie* vyslala nouzové volání. Zachytili jedno krátké SOS, údaj o radiolokační pozici a slova „… myslím, že všichni umírají".

Na opakované výzvy, aby poskytli bližší údaje, zůstala vysílačka na palubě *Amie Marie* němá.

S pátráním ze vzduchu se mohli rozloučit, dokud se nezlepší povětrnostní podmínky. Všechny lodi v okruhu sto padesáti kilometrů změnily kurz a mířily plnou parou do místa, odkud zaznělo nouzové vysílání. Dover soudil, že vzhledem k vyšší rychlosti bude *Catawaba* u postiženého plavidla první. Díky výkonným dieselovým motorům už předstihla jednu nákladní a jednu rybářskou loď, které se jen bezmocně houpaly v její brázdě.

Dover byl bytelně stavěný chlapík, který záchranné akce na moři nebral na lehkou váhu. V severních vodách prožil dvanáct let a paličatě čelil každému sadistickému rozmaru, jaký mu Severní ledové moře připravilo. Větry ho ošlehaly a vytrénovaly ho k houževnatosti, a pokud jeho pohyby působily nemotorně, vyvažovala je mysl pracující jak počítač, která nepřestávala udivovat jeho posádku. Za podstatně kratší čas, než který by zabralo naprogramování palubního počítače, odhadl v duchu faktor větru a proudů a neomylně mířil do oblasti, kde, jak věděl, najdou loď, její vrak nebo trosečníky.

Hučení motorů v podpalubí jakoby teď znělo nedočkavěji. Jakoby *Catawaba*, podobna psu puštěnému z řetězu, ucítila pach kořisti. Očekávání sevřelo všem ruce v pěsti. Bez ohledu na liják se celá posádka shromáždila na palubě a na křídlech můstku a snažila se proniknout pohledem záclonami deště před přídí.

„Čtyři sta metrů," zazpíval operátor radaru.

A potom jeden z členů posádky stojící na přídi začal zuřivě ukazovat kamsi dopředu.

Dover se vyklonil z kormidelny a vykřikl do megafonu: „Drží se nad vodou?"

„Houpá se jak kachnička ve vaně," křikl v odpověď námořník, pomáhaje si trychtýřem z dlaní.

Dover vydal pokyn poručíkovi ve službě: „Pomalý chod!"

„Motory na třetinový výkon," potvrdil poručík, zatímco se zabýval soustavou řídicích pák.

Amie Marie se pomalu vynořovala ze záclon deště. Čekali, že ji najdou vydanou napospas vlnám a zpola potopenou. Místo toho však pyšně seděla na hladině a její houpání na vlnách nevykazovalo sebemenší známku potíží.

Obklopovalo ji však nepřirozené, až přízračné ticho. Její paluby nejevily známky života a Doverův signál sirénou zůstal bez odpovědi.

„Podle všeho slouží k lovu krabů." Doverovo zamumlání nemělo konkrétního adresáta. „Ocelový trup, něco přes třicet metrů dlouhá. Pochází zřejmě z neworleanských loděnic."

Operátor se vyklonil z radiokabiny a přivolal Dovera. „Zpráva z lodního registru. Majitelem a velitelem *Amie Marie* je Carl Keating. Domovský přístav Kodiak."

Dover opět vyslal signál k podivně ztichlé lodi, tentokrát jmenovitě Keatingovi. A opět bez odpovědi. Zmocnila se jich nervozita, jakou prožívá mladý chlapec na první schůzce, jejíž výsledek si nedovede představit.

Catawaba udělala pomalý oblouk, vypnula motory a spočinula nehybně na vlnách nějakých sto metrů od lodi.

Ocelové klece pastí na kraby stály úhledně vyrovnány na pusté palubě a proužek kouře vystupující z výfuku signalizoval, že motory běží na neutrál. Za okny kormidelny se nic nepohnulo.

Výsadkovou skupinu tvořili dva důstojníci, podporučík Pat Murphy a poručík Marty Lawrence. Bez obvyklého popichování na sebe navlékli bezpečnostní kombinézy, které je měly chránit před ledovou vodou v případě, že by nešťastnou náhodou spadli do moře. Nespočítali by, kolikrát prováděli rutinní průzkum neznámých rybářských lodí, které se dostaly do nesnází v třistatřicetikilometrovém rybářském pásu podél aljašského pobřeží. Tento průzkum však rysy rutiny postrádal. Kolem zábradlí téhle lodi se netísnila posádka a nemávala na ně, jak bývalo v takových případech běžné. Vstoupili do malého gumového člunu vybaveného přídavným motorem a odrazili od mateřské lodi.

Už za pár hodin se setmí. Liják přešel v mrholení, ale vítr zesílil a moře se vzdouvalo. Nepřirozené ticho se zmocnilo i *Catawaby*. Nikdo nemluvil, jako by je cizí plavidlo zbavilo daru řeči a hodlalo jim jej vrátit, až zlomí jeho prokletí.

Sledovali, jak Murphy s Lawrencem přivazují malý člun k lodi, šplhají se na palubu a mizí dveřmi do hlavní kabiny.

Uběhlo několik dalších minut. Občas se někdo ze záchranného týmu ukázal na palubě, ale hned zase zmizel v palubním průlezu. Kormidelnou *Catawaby* zněly jen atmosférické poruchy zachycované vysílačem, naladěným na nouzovou frekvenci, a maximálně zesílené reproduktory.

Murphyho hlas se v kabině ozval tak hlasitě a nečekaně, že i Dover sebou překvapeně trhl:

„Catawabo, volá *Amie Marie*."

„Slyšíme vás, *Amie Marie*."

„Všichni jsou mrtví."

Slova zazněla tak chladně a úsečně, že je napoprvé nikdo nevstřebal.

„Opakujte to."

„Nikdo z posádky nejeví známky života. Dokonce ani kočka ne."

Záchranný tým našel posádku mrtvou. Hlava kapitána Keatinga se opírala o přepážku vedle radiostanice. V kuchyni, v jídelně i v ubikacích, všude ležely mrtvoly členů posádky *Amie Marie*. Výrazy jejich tváři znetvořila agónie a končetiny měli zkroucené do nepřirozených pozic, jako kdyby se jimi pokoušeli zachytit poslední okamžiky života. Jejich pokožka získala zvláštní načernalý nádech a krváceli ze všech tělních otvorů. Lodní maskot, siamská kočka, ležela vedle tlusté vlněné deky, kterou v posledních smrtelných křečích roztrhala na cáry.

Dover naslouchal Murphyho líčení a jeho tvář zračila spíš zájem než zděšení. „Dokážete určit příčinu?" zeptal se.

„Ani při nejlepší vůli," odvětil Murphy. „Nenašli jsme stopy zápasu. Ani těla nejsou nijak poznamenána, třebaže masivně krvácela. Zdá se, že smrt, ať ji způsobilo cokoli, zastihla všechny v jediném okamžiku."

„Zůstaňte na příjmu."

Dover se obrátil a přehlédl tváře kolem sebe. Zrakem se zastavil u lodního lékaře, nadporučíka Isaaka Thayera.

Doktor Thayer patřil k nejoblíbenějším členům posádky. Tento veterán pobřežní hlídky před lety vyměnil pohodlnou ordinaci a vyšší příjmy, jaké skýtala praxe na pevnině, za pocit většího uspokojení, kterou nabízelo námořní záchranářství, byť to s sebou občas neslo drsné podmínky.

„Co tomu říkáte, doktore?" obrátil se na něj Dover.

Thayer pokrčil rameny a usmál se: „Udělám nejlíp, když se na to půjdu mrknout."

Dover přecházel netrpělivě po můstku, zatímco doktor Thayer nasedl do druhého člunu a překonával těch několik desítek metrů mezi oběma loděmi. Dover vydal rozkaz kormidelníkovi, ať vmanévruje Catawabu do pozice, z níž by mohli vzít rybářskou loď do vleku. Soustředil se na manévr tak, že nepostřehl radistu, který mu stanul po boku.

„Právě jsem zachytil volání pilota, který zásobuje vědecký tým na Augustinově ostrově."

„Teď na něj nemám čas," odbyl ho Dover.

„Je to naléhavé, kapitáne," nedal se radista.

„Dobře, ale stručně."

„‚Vědecká výprava je mrtvá.' Pak následovalo cosi nesrozumitelného a nato něco, co znělo jako ‚… zachraňte mě'."

Dover na něho hleděl bez výrazu: „To je všechno?"

„Ano, pane. Snažil jsem se navázat s ním kontakt, ale nedostal jsem odpověď."

Dover se nemusel radit s mapou, aby věděl, že Augustin je neobydlený sopečný ostrov necelých padesát kilometrů severovýchodně od místa, kde se právě nalézali. Znenadání mu hlavou proběhla zneklidňující myšlenka. Popadl mikrofon a vykřikl:

„Murphy! Jste tam?"

Ticho.

„Murphy… Lawrenci… slyšíte mě?"

Nic než ticho.

Pohlédl okénkem na vodní hladinu a spatřil, že doktor Thayer právě přelézá palubní zábradlí *Amie Marie*. Na muže tak mamutích rozměrů se Dover dokázal pohybovat překvapivě svižně. Popadl megafon a už stál venku.

„Doktore! Zpátky, nevstupujte na tu loď," hřímal nad hladinou jeho zesílený hlas.

Pozdě. Thayer právě vklouzl do průlezu a ztratil se jim z očí.

Muži na můstku sledovali nechápavými pohledy kapitána. Jeho mimické svaly se napjaly a v očích měl výraz zoufalství, když vpadl zpět do kabiny a opět se chopil mikrofonu:

„Doktore, tady je Dover. Slyšíte mě?"

Uplynuly dvě minuty, dvě dlouhé minuty, během nichž se Dover pokoušel navázat spojení se svými muži na palubě *Amie Marie*. Ale ani pronikavý zvuk sirény *Catawaby* nevyvolal žádnou reakci.

Konečně se však z reproduktorů rozezněl po můstku Thayerův hlas. Prozrazoval nečekaný, ledový klid.

„Lituji, ale musím vám oznámit, že podporučík Murphy a poručík Lawrence jsou mrtví. Nejeví nejmenší známky života. Neznám příčinu jejich smrti, ale

je zřejmé, že i já se stanu obětí, než opustím loď. Musíte toto plavidlo izolovat v karanténě. Rozumíte, Amosi?“

Doverovi jako by nedocházelo, že právě ztrácí dlouholetého přítele. „Nerozumím, ale provedu.“

„Dobrá. Budu popisovat příznaky, jak se na mě začínají projevovat. Už cítím lehkou závrať. Tep se zrychlil na sto padesát. Asi to proniká do těla kůží. Tep je na sto sedmdesáti.“

Thayer se odmlčel. Další slova už pronášel přerývaně:

„Rostoucí nevolnost. Nohy… se… podlamují. Výrazné pálení… v lebeční dutině. Vnitřnosti jakoby se chtěly roztrhnout.“

Všichni na můstku *Catawaby* se jako jeden muž naklonili blíž k reproduktorům. Nechápali, že člověk, kterého tak dobře znali a vážili si jej, teď právě nedaleko od nich umírá.

„Tep… přes dvě stě. Bolest… nesnesitelná. Přestávám vidět.“ Zaslechli zřetelný nářek. „Vyřiďte… vyřiďte mé ženě…“

Reproduktor oněměl.

Zděšení, které zavládlo, bylo téměř hmatatelné, zračilo se v doširoka rozevřených očích posádky paralyzované nevýslovnou hrůzou.

Dover hleděl mlčky k hrobu, v nějž se proměnila *Amie Marie*, pěsti bezmocně zaťaté.

„Co se to děje?“ mumlal téměř nesrozumitelně. „Co to tam, proboha, vybíjí všechno živé?“

2

„Říkám, že ten kretén by měl viset!“

„Oscare, ovládej se, když mluvíš před děvčaty.“

„Už slyšely i horší výrazy. Ten grázl zabije čtyři děti, ale nějaký debilní soudce rozhodne, že případ nelze projednávat, protože obviněný byl tak zfetovaný, že nechápal svá práva. Pro boha živého, věřila bys tomu?“

Carolyn Lucasová nalila svému muži první ranní šálek kávy a spěšně postrčila jejich dvě malé dcery ven z domu k zastávce školního autobusu. Televizní obrazovce adresovala výhružný posunek, jako kdyby za to mohl hlasatel, že vrah chodí stále na svobodě.

Oscar Lucas svá slova doprovázel gesty, která poněkud připomínala znakovou řeč hluchoněmých. Hrbil se u stolu nad snídaní, a tak maskoval svých vyzáblých sto pětaosmdesát centimetrů. Hlavu měl holou jako vejce s výjimkou šedivých chomáčů vlasů na spáncích a jeho huňaté obočí se ježilo nad jasně hnědýma očima. Odmítal rozmnožit řady washingtonské úřednické brigády v proužkovaných oblecích, a proto měl na sobě volné kalhoty a sportovní bundu.

Bylo mu něco málo přes čtyřicet a nedalo práci považovat jej za zubaře či účetního, a nikoli agenta prezidentovy ochranky, spadající pod tajnou službu. Po celých dvacet let dokázal mást okolí svým přátelským sousedským zjevem, počínaje prezidenty, nad nimiž bděl, a konče potenciálními atentátníky, které zneškodňoval dřív, než stačili přistoupit k činu. Ve službě vystupoval vážně a rozhodně, avšak doma projevoval sklon k drobným rošťárnám a smysl pro humor, pokud ho však jako teď nevytočilo ranní televizní zpravodajství.

Dopil kávu a zvedl se od stolu. Byl levák, a proto si teď levou rukou rozevřel bundu a upravil pouzdro u pasu, které skrývalo revolver Smith & Wesson, 357 magnum, model 19 s dvouapůlpalcovou hlavní. Zbraň patřila k běžné výbavě agentů, kteří prošli výcvikem. Jemu ji přidělili, než jako nováček odešel do Detroitu, kde se stal členem týmu potírajícího padělatelství. Ve službě po ní sáhl zatím jen ve dvou případech a ani v jednom nemusel zmáčknout spoušť.

Carolyn vyndávala nádobí z myčky, když k ní zezadu přistoupil, odhrnul hřívu jejích světlých vlasů a políbil ji na krk.

„Jdu."

„Nezapomeň, že dnes večer pořádají Hardingovi odnaproti večírek u bazénu."

„Přijdu domů včas. Šéf by dnes neměl opustit Bílý dům."

Vzhlédla a potutelně se na něj usmála: „Stejně se budeš chtít ujistit, že ho opravdu neopustí."

„Sdělím prezidentovi při nejbližší příležitosti, že se moje žena na mě škaredí, když dělám přesčas."

Zasmála se a na malou chvíli mu položila hlavu na rameno. „V šest?"

„Vzdávám se," řekl s předstíranou rezignací a vyšel zadními dveřmi z domu.

Vycouval se služebním přepychovým buickem na ulici a rozjel se do města. Nedojel ani na konec bloku a rádiem se spojil s operačním velitelstvím centrály tajné služby.

„Crowne, tady je Lucas. Vyrážím do Bílého domu."

„Šťastnou cestu," odpověděl mu úsečně hlas s kovovým zabarvením.

Začal se potit, a tak zapnul klimatizaci. Letní vedra v hlavním městě nebrala konce. Vlhkost vzduchu byla jen deset procent pod absolutním bodem a vlajky na domech v diplomatické čtvrti na Massachusetts Avenue visely v dusném ovzduší nehybně a zplihle.

Zpomalil a pak zastavil u kontrolního stanoviště u brány na West Executive Avenue a musel čekat několik okamžiků, než uniformovaný příslušník přikývl a pustil ho dál. Lucas zaparkoval auto a vstoupil západním služebním vchodem do spodní části Bílého domu.

Na velitelském stanovišti tajné služby, nesoucím krycí označení W16, se na chvíli zastavil, aby prohodil pár slov s muži, obsluhujícími složité elektronické komunikační zařízení. Pak se vydal po schodech do své kanceláře ve druhém patře východního křídla.

Posadil se ke stolu a jako každý den nejprve zkontroloval prezidentův denní rozvrh a nato předběžné zprávy agentů o plánovaných bezpečnostních opatřeních.

Lucas se znovu zahloubal do složky s prezidentovým dnešním rozvrhem a ve tváři se mu usadilo znepokojení. Byl tu nečekaný bod navíc, hodně podstatný bod. Spěšně a v rozčilení prolistoval zbytek složky, pak se obrátil ve svém otočném křesle a zahleděl se do zdi.

Většina prezidentů měla své ustálené zvyky, dodržovala časové harmonogramy a přísně lpěla na jejich obsahu. Podle Nixonových příchodů a odchodů se daly seřizovat hodinky. Reagan a Carter se zřídka odchýlili od stanovených plánů. Avšak nový obyvatel Oválné pracovny považoval přesné detaily za přítěž, a co horšího jeho naprostá nevyzpytatelnost neznala mezí.

Pro Lucase a jeho podřízené se tak služba stala čtyřiadvacetihodinovou hrou, při níž dělali všechno, aby se za neustálého odhadování, kam a kdy se jejich muž znenadání rozhodne jít a koho si pozve tak nečekaně a narychlo, že nezbude dost času na bezpečnostní opatření, drželi alespoň o krok před ním." Hráli hru, ve které Lucas dost často prohrával.

Netrvalo mu ani minutu, aby seběhl po schodech a dorazil do západního křídla, kde vyhledal druhého nejmocnějšího muže v Bílém domě, šéfa prezidentovy kanceláře Daniela Fawcetta.

„Dobré jitro, Oscare." Fawcett jej uvítal úsměvem. „Říkal jsem si právě, kdy už sem na mě vtrhnete."

„Zdá se, že došlo k výrazné změně prezidentova programu," promluvil Lucas co nejformálnějším tónem.

„Mrzí mě to, ale blíží se důležité hlasování o pomoci zemím východního bloku a prezident se chce pokusit získat senátora Larimera a předsedu Sněmovny reprezentantů Morana pro svůj program."

„A proto je bere na projížďku lodí?"

„Proč ne? Od dob Herberta Hoovera každý prezident využíval prezidentskou jachtu k jednáním na nejvyšší úrovni."

„Nenamítám nic proti podstatě," oponoval Lucas. „Mám námitky proti načasování."

Fawcett se na něho podíval předstíraně nechápavým pohledem: „Co je špatné na pátečním večeru?"

„Sám to víte moc dobře. Je to za dva dny."

„No a?"

„K plavbě lodí po Potomaku s přespáním v Mount Vernon potřebuje můj přípravný tým pět dnů pro naplánování bezpečnostních opatření. Na vybraných pozemcích je nutno vybudovat komunikační a poplachový systém. Loď je třeba prohledat, abychom vyloučili přítomnost výbušnin a odposlouchávacího zařízení. Musíme pročesat břehy a pobřežní hlídce je rovněž nutno dát čas na zajištění doprovodného plavidla. Za dva dny se to nedá stihnout, nemáme-li svou práci odbýt!"

Fawcett byl vznětlivý a rázný muž s nosem dravce, brunátným hranatým obličejem a pronikavým pohledem. Díval se na svět očima příslušníka demoliční čety, obhlížejícího evakuovanou budovu.

„Nezdá se vám, Oscare, že to s tou horlivostí trochu přeháníte? K atentátům dochází na lidnatých ulicích nebo v divadlech. Slyšel jste někdy, že by na hlavu státu někdo zaútočil na lodi?"

„Může k tomu dojít kdykoli a kdekoli," opáčil Lucas neústupně. „Už jste zapomněl na toho člověka, který se pokusil unést letadlo a zamýšlel ho navést na kolizní kurz s Air Force One? Jste na omylu, většina plánů atentátníků sází na situace, ve kterých prezident opustí zavedené zvyklosti."

„Prezident trvá na stanoveném datu." Fawcettův věcný tón oznamoval konec diskuse. „Dokud pracujete pro prezidenta, budete stejně jako já dělat to, co nařídí. Kdyby ho napadlo plout na nafukovacím člunu až do Miami, je to přání, které je třeba respektovat."

Fawcett nedocenil situaci. Lucasova tvář zkameněla a on přistoupil k šéfovi prezidentské kanceláře, až mu téměř dýchal do obličeje:

„Tak předně – rozhodnutím Kongresu nepracuji pro prezidenta, nýbrž pro ministerstvo financí. Nemůže mě tedy obejít a dělat si, co se mu zlíbí. Mám povinnost postarat se o jeho bezpečnost tak, aby to co nejméně narušovalo jeho soukromí. Když vyjede výtahem nahoru do obytné části, zůstávám se svými muži dole. Avšak od chvíle, kdy sjede dolů, nachází se v rukách tajné služby, dokud se zase nevrátí nahoru."

Fawcett uměl dobře odhadnout povahu lidí, kteří se pohybovali v nejbližším prezidentově okolí. Věděl, že v Lucasově případě přestřelil, a měl dost rozumu na to, aby nepřiléval olej do ohně. Šlo o lidi plnící vzorně své úkoly a prezidentovi bezvýhradně oddané. Spřátelit se však tihle dva nikdy nemohli. Mohli být nanejvýš dobrými kolegy, rezervovanými a obezřetnými. Protože spolu nesoupeřili o moc, nehrozilo ani, že by se stali nepřáteli.

Na Fawcettově tváři se teď objevil blahosklonný úsměv: „Není proč se rozčilovat, Oscare. Dal jste mi lekci. Seznámím prezidenta s vašimi výhradami, ale pochybuji, že změní rozhodnutí."

Lucas si povzdechl: „Uděláme, co svedeme, i v tom krátkém čase, který na to máme. Někdo mu musí vtlouct do hlavy, jak naprosto nezbytné je, aby se svou ochrankou spolupracoval."

„Co na to mám říct? Víte lépe než já, že všichni politici se považují za nesmrtelné. Moc pro ně znamená víc než afrodisiakum – působí na nějako silná droga kombinovaná s alkoholickým opojením. Nic je tolik nepozvedne na duchu, nic je tolik neelektrizuje jako dav lidí provolávajících jim slávu a toužících potřást si s nimi rukou. Odtud pramení jejich zranitelnost, když si atentátník vybere vhodnou chvíli a místo."

„O tom mi nemusíte nic vyprávět," přisvědčil Lucas. „Staral jsem se už o čtyři prezidenty."

„A o žádného jste nepřišel."

„Neměl jsem k tomu daleko. Dvakrát s Fordem a jednou s Reaganem."

„Neexistuje způsob, jak dokonale předvídat chování druhých."

„Patrně ne, ale za ta léta u ochranky si vypěstujete jakýsi instinkt. To díky němu se mi ten výlet lodí nezamlouvá."

Fawcett zpozorněl: „Myslíte, že se ho někdo pokusí zabít?"

„Vždycky se někdo takový může najít. Zabýváme se dvaceti pomatenci denně a vedeme složky na dva tisíce osob, o kterých si myslíme, že představují nebezpečí, či by dokonce mohli zabít."

Fawcett položil ruku Lucasovi na rameno: „Nemějte obavy, Oscare. Tisk se o pátečním výletu dozví až na poslední chvíli. Alespoň tolik vám mohu slíbit."

„Oceňuji to, Dane."

„K čemu by vlastně podle vás mohlo na Potomaku dojít?"

„Možná k ničemu, možná k čemukoli nečekanému," odvětil Lucas a jeho hlas zněl nepřirozeně prázdně. „A toho nečekaného se obávám."

Prezidentova sekretářka Megan Blairová koutkem oka postřehla, že na prahu její kóje stojí Dan Fawcett, a pokynula mu od svého psacího stroje.

„Nazdar, Dane. Nevšimla jsem si vás."

„Jak se dnes vede šéfovi?" sondoval jako obvykle předtím, než vstoupil do Oválné pracovny.

„Je unavený," odpověděla. „Recepce na počest zástupců filmového průmyslu se protáhla do jedné do rána."

Megan byla pohledná, rázná čtyřicátnice. Její bezprostřední přátelskou povahu ženy z maloměsta zvýrazňovaly jak nakrátko sestřižené černé vlasy, tak i pět kilo pod váhu. Působila jako dynamo nabité energií a zdálo se, že nade všechno v životě zbožňuje svou práci a svého šéfa. Přicházela do práce

brzy, odcházela pozdě a pracovala i o víkendech. Nikdy se nevdala, měla však za sebou dva vážné vztahy, a teď si vychutnávala nezávislost svobodného života.

Fawcetta znovu a znovu udivovalo, že dokáže vést hovor a přitom nepřestat psát na stroji.

Usmál se: „Nakouknu tam a pokusím se mu trochu zredukovat dnešní rozvrh, aby se tolik nepřepínal."

„Tak to jdete pozdě. Právě má poradu s admirálem Sandeckerem."

„S kým?"

„S admirálem Sandeckerem, ředitelem NUMA, Národní podmořské a námořní agentury."

Fawcettovou tváří přelétl výraz nelibosti. Bral svou roli ochránce prezidentova klidu téměř s pietou a neměl rád, když se do jeho pravomocí někdo vměšoval. Každé narušení ochranné zóny považoval za ohrožení vlastní pravomoci. Jak to, ksakru, že se Sandeckerovi podařilo proklouznout?

Megan uměla číst jeho myšlenky. „Prezident dal pro admirála poslat," vysvětlila. „Myslím, že očekává, že se k setkání připojíte."

To Fawcetta trochu uklidnilo. Přikývl a vstoupil do Oválné pracovny. Prezident seděl na pohovce a probíral se jakýmisi dokumenty rozloženými na velkém kávovém stolku. Drobný hubený muž s ostře zrzavými vlasy a stejně zbarvenou bradkou seděl naproti němu.

Prezident vzhlédl: „Dobře, že jste přišel, Dane… Znáte admirála Sandeckera?"

„Ano," odvětil Fawcett stručně.

Sandecker vstal a potřásl si s ním rukou. Stiskl krátce a pevně a beze slova přikývl, jako by se tím smiřoval s jeho přítomností. Sandecker tím nedával najevo záměrnou nezdvořilost. Uzavřený do pevné a chladné skořápky nikomu nepoklonkoval a hrál vždy na rovinu. Stal se předmětem nenávisti i závisti, ale těšil se respektu, protože nikdy oportunisticky netaktizoval a to, co se po něm požadovalo, vždy a přesně plnil.

Prezident poplácal vedle sebe na pohovku: „Sedněte si, Dane. Požádal jsem admirála, aby mě seznámil s krizovou situací, k níž došlo u pobřeží Aljašky."

„Nic se ke mně nedoneslo."

„To mě nepřekvapuje," řekl prezident. „Dostal jsem zprávu teprve před hodinou." Odmlčel se a špičkou pera ukázal na oblast červeně zakroužkovanou na námořní mapě. „Tady, v oblasti Cookovy zátoky, dvě stě devadesát

kilometrů na jihozápad od Anchorage, doposud neznámá toxická látka hubí v moři všechno živé."

Fawcettovi ušla podstata prezidentova zlověstného sdělení. „Mluvíte o olejové skvrně?" zeptal se.

„O něčem mnohem horším," vzal si slovo Sandecker a opřel se při řeči o opěradlo pohovky. „Čelíme neznámé látce, která usmrcuje lidi i mořské tvory během jediné minuty."

„To přece není možné," namítl Fawcett poněkud prostoduše.

„Většina jedovatých látek se dostává do těla zažívacím nebo dýchacím traktem," vysvětloval Sandecker. „Tady však máme co do činění se substancí, která usmrcuje pouhým stykem s pokožkou."

„Aby mohla být tak účinná, musí být vysoce koncentrovaná a na poměrně malé ploše."

„Nevím, jestli lze šestnáct set čtverečních kilometrů mořské hladiny považovat za malou plochu."

Prezident se tvářil nechápavě: „Neumím si představit něco tak neuvěřitelně účinného."

Fawcett se obrátil k admirálovi: „Jak vypadá dosavadní bilance obětí?"

„Loď pobřežní hlídky narazila na rybářskou loď z Kodiaku, jejíž posádku našla mrtvou. Dva členové posádky a lékař, kteří to šli prozkoumat, rovněž zemřeli. Geofyzikální vědecký tým, provádějící výzkumy na pětačtyřicet kilometrů vzdáleném ostrově, padl rovněž za oběť. Mrtvé našel pilot letadla, který jim měl dopravit zásoby. Zemřel poté, co vyslal tísňové volání. O pár hodin později nahlásil japonský rybářský trauler stohlavé hejno šedých velryb, které se znenadání obrátily břichy vzhůru. Trauler nato beze stopy zmizel. Vymřely kolonie tuleňů i hnízda krabů. Obětí může být ještě mnohem víc, jen o nich zatím nemáme zprávy."

„Pokud to bude takhle pokračovat dál a nepodaří se to zastavit, jaké nejhorší následky lze očekávat?"

„Vyhyne veškerý mořský život v Aljašském zálivu. A pokud se to dostane do Japonského proudu a s ním na jih, kontaminuje to všechny lidi, ryby, zvířata i ptáky, kteří tomu přijdou do cesty, a to po celé délce západního pobřeží až k Mexiku. Počet obětí může dosáhnout stovek tisíc. Katastrofa postihne rybáře, plavce, každého, kdo se projde po zasaženém pobřeží, každého, kdo pozře otrávenou rybu. Nastane řetězová reakce. Raději nepřemýšlím o tom, co se může

stát, pokud se látka vypaří s molekulami vody do atmosféry a v podobě deště spadne do vnitrozemských oblastí."

Zdálo se, že Fawcett si nedokáže situaci představit v celé obludnosti: „Co to, prokristapána, může být?"

„Na to, abychom dokázali odpovědět, je ještě příliš brzy," odpověděl Sandecker. „Agentura životního prostředí má masivní počítačovou databázi téměř jedenácti set chemických sloučenin a dokáže je vzájemně porovnávat na základě dvou set charakteristických znaků. Během několika málo vteřin stanoví účinky v případě úniku nebezpečné látky, pojmenuje ji, určí její složení, jejího výrobce, způsob dopravy a stupeň ohrožení životního prostředí. Avšak aljašská substance neodpovídá žádné z charakteristik, které má agentura ve své databázi."

„Ale nějaký názor na to snad mají."

„Bohužel, pane, nemají. Existuje jedno velice mlhavé vodítko, ale to bude možné potvrdit či vyloučit až po obdržení pitevních nálezů."

„Řekněte mi o tom víc," vyzval ho prezident.

Sandecker se zhluboka nadechl: „Tři nejjedovatější látky, které člověk zná, jsou plutonium, dioxin a skupina chemických bojových látek. Porovnáním charakteristik můžeme první dvě vyloučit. Největší podezření tedy padá, alespoň podle mého názoru, na tu třetí."

Prezident hleděl na Sandeckera a ve tváři se mu odráželo pozvolné pochopení admirálových slov a pak zděšení: „Paralyzant S?" pronesl pomalu.

Sandecker mlčky přisvědčil.

„To by vysvětlovalo, proč si s tím agentura nevěděla rady," řekl prezident. „Jeho složení podléhá přísnému utajení."

Fawcett se obrátil k prezidentovi: „Obávám se, že nevím…"

„Paralyzant S je neblahá chemická sloučenina, kterou už před dvaceti lety vyvinuli vědci ve vojenském výzkumném zařízení v Rocky Mountain," vysvětloval prezident. „Měl jsem v ruce zprávu o jejím testování. Zabíjí pár vteřin po kontaktu s pokožkou. Vypadala jako ideální prostředek vůči protivníkovi v plynových maskách či ochranných oděvech. Účinkovala spolehlivě a na každého. Jenže její vlastnosti byly poněkud nestálé a představovala stejné nebezpečí pro ty, kdo by ji rozšiřovali, jako pro ty, kterým byla určena. Armáda nakonec vývoj ukončila a látka skončila v podzemním úložišti v Nevadské poušti."

„Uniká mi spojitost mezi Nevadou a Aljaškou," řekl Fawcett.

„Během přepravy železnicí z vojenského zařízení u Denveru," chopil se vysvětlení Sandecker, „jedna cisterna, obsahující více než tři a půl tisíce litrů Paralyzantu S, zmizela. Dodnes se nenašla a nikdo netuší, kam se poděla."

„Jestliže je to ta látka, o které mluvíte, jak ji tedy můžeme eliminovat?"

Sandecker pokrčil rameny: „Bohužel, způsob šíření látky, dosavadní dekontaminační technologie a fyzikálněchemické vlastnosti Paralyzantu S neumožňují prakticky žádný účinný postup, jakmile se smísí s vodou. Můžeme jedině doufat, že se nám podaří najít zdroj a odříznout jej dřív, než se celé západní pobřeží změní v toxickou žumpu zbavenou života."

„Máte nějaká vodítka, odkud by jed mohl proudit?"

„S největší pravděpodobností z nějaké lodi potopené mezi ostrovem Kodiak a aljašskou pevninou," odpověděl Sandecker. „Naším úkolem teď je probádat směry tamních proudů a vymezit si oblast, kde je třeba hledat."

Prezident se naklonil nad kávový stolek a nějakou chvíli studoval červeně zakroužkovanou oblast na mapě před sebou. Pak věnoval Sandeckerovi povzbudivý pohled: „Pověřuji vás, admirále, jako ředitele NUMA, abyste se chopil toho nevděčného úkolu a neutralizoval hrozbu. Máte mé zmocnění požádat kteroukoli vládní agenturu či ministerstvo o odbornou spolupráci, ať půjde o Akademii věd, armádu, pobřežní hlídku, Agenturu životního prostředí, o kohokoli." Odmlčel se a pak se zeptal: „Jakou účinnost má Paralyzant S šířený mořskou vodou?"

Sandecker vypadal vyčerpaně, rysy měl strhané: „Jedna čajová lžička stačí na vyhubení všeho živého v patnácti milionech litrů mořské vody."

„Tak to abychom ten zdroj raději našli," prezidentův hlas jevil známky beznaděje. „A to pěkně rychle!"

3

Hluboko pod kalnou hladinou řeky James, až u jejího ústí v Newport News ve státě Virginie, zápasili s mocným proudem dva potápěči razící si pracně cestu bahnem, které voda naplavila na shnilý trup potopené lodi.

V tmavé a husté záplavě ztráceli orientační smysl. Viditelnost se dala měřit na pouhé centimetry, ale oni umíněně svírali hadici vývěvy, která stlačeným vzduchem nasávala bahno a vyplivovala je na palubu lodi pohupující se ve sluneční záři pětadvacet metrů nad nimi. Pracovali prakticky po hmatu, protože jediné světlo z podvodních svítilen umístěných na okraji kráteru, který za posledních pár dnů vyhloubili, svým slabým výkonem nedostačovalo. Jasně viděli jen nečistoty, které jim proplouvaly kolem masek, jako když vítr na pevnině žene déšť.

Stěží si v té chvíli uměli představit, že nad nimi se klene svět a obloha s mračny a stromy, pokyvujícími se v letním větříku. V nehostinných vírech bláta a trvalé tmě jim připadalo nepředstavitelné, že jen o čtyři sta metrů dál se procházejí lidé po chodnících nevelkého města a po jeho vozovkách projíždějí auta.

Někteří lidé tvrdí, že se nelze zpotit pod vodou, ale mýlí se. Potápěči znají pocit, když si pot razí cestu póry pokožky a naráží na pevné sevření kombinézy. Už pociťovali vkrádající se únavu, a to strávili na dně teprve osm minut.

Píď po pídi si razili cestu do díry zející v oblouku pravoboku lodního trupu. Prkna, která roubila dutinu připomínající jeskyni, našli roztříštěná a pokroucená, jako by trup utržil ránu gigantickou pěstí. Pak začali nalézat předměty: botu, pant staré truhly, měděný kompas, různé nástroje, a dokonce i kus tkaniny. Zvláštní pocit doprovázel vědomí, že se dotýkají předmětů, které lidské oko nespatřilo sto dvacet let.

Jeden z mužů se na chvíli zastavil, aby si ověřil zásobu kyslíku. Propočetl, že mohou pracovat ještě dalších deset minut a pořád jim zbude dost vzduchu pro výstup k hladině.

Vypnuli zařízení, ukončili nasávání a čekali, dokud proud řeky neodnesl oblak zvířeného kalu. Až na bubliny vystupující z jejich dýchacích přístrojů nic

nenarušovalo klid vodní masy kolem nich. Pročištěnou vodou spatřili o něco větší část vraku. Palubní prkna byla rozdrcena zvnějšku a vlomena dovnitř. V přítmí se svíjely smyčky lan jako bahnem pokrytí hadi. Vnitřek trupu působil nehostinně a nepřístupně. Jakoby jej střežily nepokojné duše členů posádky, kteří se potopili s lodí.

Náhle zaslechli zvláštní hukot. Nezdálo se, že pochází od vnějšího motoru nějakého člunu. Zněl jako vzdálené dunění letounu. Směr, odkud přichází, se nedal určit. Nějakou chvíli naslouchali a zvuk se blížil, zesilován hustotou vody. Přicházel z povrchu, a tak se jím dál nezabývali, znovu spustili vývěvu a vrátili se ke své práci.

Ani ne minutu nato narazila hubice vývěvy na cosi tvrdého. Spěšně vypnuli stroj a vzrušeně odstraňovali nánosy bahna rukama. Ty brzy narazily na předmět ze značně tvrdšího materiálu než dřevo, celý pokrytý rzí.

Pomocné posádce člunu ukotveného nad místem ztroskotání připadalo, jako by udělali skok v čase. Fascinovaně přihlíželi, jak starobylý hydroplán typu Catalina v elegantním oblouku zakroužil od západního břehu řeky, srovnal se s jejím korytem a dotkl se hladiny s nemotornou grácií opilé husy. Slunce se odráželo od hliníkového trupu natřeného v akvamarínovém odstínu, a jak se hřmotící stroj blížil k člunu, dala se zřetelně přečíst písmena NUMA. Motory se zastavily, z bočního průlezu se vynořil druhý pilot a hodil kotevní lano jednomu z členů posádky plavidla.

Pak se objevila štíhlá žena, která elegantně skočila na oprýskanou prkennou palubu lodi. Její dobře tvarovanou postavu skrývalo hnědé triko, volné a dlouhé tak, že splývalo až k bokům, upnutým v zelených bavlněných kalhotách. Na nohou měla slaměné mokasíny. Čtyřicítku už jistě měla dlouho za sebou, měřila dobrých sto sedmdesát centimetrů a její dosněda opálenou tvář věnčily zlatavé vlasy. Souměrné rysy a hlavně výrazné lícní kosti prozrazovaly ženu, která nedá na žádné vlivy a řídí se jen vlastním úsudkem.

Prokličkovala změtí kabelů a lodní výstroje a zastavila se až mezi muži, jejichž pohledy vyjadřovaly směsici zvědavosti a neskrývaného obdivu. Posunula si sluneční brýle nad čelo a vrátila jim pohled svých hnědých očí.

„Který z vás je Dirk Pitt?“ zeptala se bez okolků.

Jeden z mužů, rozložitý chlapík menší než ona, avšak s rameny dvakrát tak širokými než boky, vystoupil ze skupinky a ukázal k hladině řeky:

„Našla byste ho tamhle dole.“

Obrátila se a pohledem sledovala směr jeho ukazováku. V rozvlněném říčním proudu se pohupovala velká oranžová bóje a od ní směřoval do kalné zelené hlubiny kabel. O nějakých deset metrů dál zahlédla vzduchové bubliny vystupující z hloubi k hladině.

„Za jak dlouho se vynoří?"

„Za pět minut."

„Aha," přijala informaci a chvíli váhala. „Albert Giordino je s ním?" zeptala se nakonec.

„S tím právě teď mluvíte."

Giordinovo ne právě důvěryhodné vzezření podtrhávaly jak jeho obnošené tenisky, tak ustřižené džínsy, potrhané tričko, kudrnaté rozcuchané vlasy a čtrnáctidenní neholené strniště. Rozhodně nesplňoval představy o zástupci ředitele oddělení pro zvláštní úkoly NUMA.

Zdálo se však, že ženu to víc pobavilo, než zaskočilo. „Jsem Julie Mendozová z agentury životního prostředí. Potřebuji se s vámi oběma poradit o něčem naléhavém, ale asi udělám lépe, když počkám, až se pan Pitt vynoří."

Giordino pokrčil rameny: „Jak si přejete." Jeho tvář prozářil přátelský úsměv: „Nesplňujeme právě vysoká kritéria pohodlí, ale studené pivo se tu najde."

„Dám si ráda, díky."

Giordino jí podal plechovku Coorsu, kterou vyndal z chladicího kontejneru. „Co přivedlo někoho z EPA, chci říct, co přivedlo ženu z EPA na palubu letadla NUMA?"

„Doporučení admirála Sandeckera."

Mendozová to považovala za dostatečné vysvětlení, a tak Giordino dál nenaléhal.

„Na jakém projektu tu pracujete?" zeptala se na oplátku.

„Na *Cumberlandu*."

„Tak se jmenovala loď z občanské války, nemýlím-li se."

„Správně, a z historického hlediska velice významná. Byla to fregata Unie, kterou v roce 1862 potopil konfederační obrněnec *Merrimack*, čili *Virginia*, jak mu říkali na Jihu."

„Pokud mě neklame paměť, *Merrimack* ji poslal ke dnu ještě předtím, než se dostal do přestřelky s *Monitorem*. Stala se tak první lodí potopenou v ozbrojené potyčce."

„Musela jste být dobrá v dějepise," poznamenal Giordino s nelíčeným obdivem.

„NUMA ji hodlá vyzdvihnout?“

Giordino zavrtěl hlavou: „To by vyžadovalo příliš velké náklady. Jde nám jen o beranidlo.“

„Jaké beranidlo.“

„Musel to být zuřivý boj. Posádka *Cumberlandu* bojovala, dokud voda nezaplavila jejich hlavně, i když střelba z jeho děl se od konfederačního obrněnce odrážela jak golfové míčky od pancéřového vozu. Nakonec *Merrimack* použil beranidlo, a tak poslal slavný *Cumberland* ke dnu. Jak ale couval, mohutné beranidlo ve tvaru klínu na přídi křižníku uvízlo v trupu fregaty a ulomilo se. Teď je hledáme.“

„Co je tak cenného na starém kusu železa?“

„Patrně to nevyvolá představu takové hromady peněz jako, dejme tomu, poklad ze španělské galeony, ale historicky jde o nevyčíslitelnou hodnotu, o kus americké námořní historie.“

Mendozová se chtěla ještě na něco zeptat, ale její pozornost přilákaly dvě černé hlavy v gumových maskách, které prořízly hladinu řeky nedaleko člunu. Potápěči k němu připlavali, po zrezivělém žebříku vyšplhali na palubu a tam se zbavili svého těžkého vybavení. Jejich kombinézy se leskly ve slunci a stékala z nich voda.

Vyšší z obou mužů sundal kuklu a rukama si pročísl hustou hřívu černých vlasů. Měl opálený obličej a jeho oči měly ten nejzelenější odstín, jaký kdy Mendozová spatřila. Vypadal jako člověk, který nemá nikdy daleko k úsměvu a který často vyzývá život na souboj a porážky přijímá se stejnou lhostejností jako výhry. Když se napřímil, tyčil se nad ni sto devadesáti centimetry a jeho pevné štíhlé tělo napínalo švy kombinézy. Mendozová se nemusela nikoho ptát, aby věděla, že před ní stojí Dirk Pitt.

Vyslal k vyčkávající posádce vítězoslavné gesto. „Našli jsme to,“ oznámil s úsměvem.

Giordino ho radostně plácl po zádech: „Tak to se vám, kluci, povedlo!“

Na potápěče se hrnul proud otázek a oni na ně střídavě odpovídali a upíjeli pivo z plechovek. Konečně si Giordino uvědomil přítomnost Mendozové a obrátil k ní Pittovu pozornost:

„Představuji ti Julii Mendozovou z EPA. Potřebuje si s námi promluvit.“

Dirk Pitt jí podal ruku a věnoval jí znalecký pohled: „Julie…“

„Pane Pitte…“

„Poprosím vás o malé strpení, jen to ze sebe svléknu a usuším se."

„Obávám se, že tolik času nemáme," přerušila ho. „Popovídáme si za letu. Admirál Sandecker usoudil, že letadlo bude rychlejší než vrtulník."

„Moc vám nerozumím."

„Nemáme čas na vysvětlování. Musíme okamžitě vyrazit. Mohu vám jedině oznámit, že jste pověřeni novým úkolem."

Její hlas zněl trochu zastřeně. K mužskému měl sice daleko, ale Pitta zaujal. Takový by očekával v románu Harolda Robbinse.

„K čemu tak bezhlavý spěch?"

„Až někde jinde," odpověděla a pohlédla na zbylé členy posádky, naslouchající každému jejich slovu.

„Co tomu říkáš, Ale?" obrátil se Pitt na Giordina.

Giordino předstíral zmatek: „Těžko říct. Dáma působí pěkně neústupně. Na druhou stranu jsem si ale udělal druhý domov tady na palubě a nerad bych jej opouštěl."

V tváři Mendozové se objevila zlost, když pochopila, že si z ní oba střílí. „Pánové, každá minuta je drahá."

„Co kdybyste nám řekla, kam nás chcete zavléct?"

„Na vojenskou leteckou základnu v Langley, odkud se vojenským letadlem přesuneme na Kodiak na Aljašce."

Stejně dobře jim mohla oznámit, že je čeká cesta na Měsíc. Pitt jí pohlížel do očí ve snaze najít něco, co tam nebylo. Nacházel pouze smrtelně vážný výraz.

„Abych zbytečně neriskoval, raději bych nejprve kontaktoval admirála a všechno si u něj ověřil."

„To můžete udělat během letu do Langley," trvala neústupně na svém. „Postarala jsem se o nezbytnosti. Na palubě najdete oblečení a další nutné věci potřebné pro čtrnáctidenní operaci." Odmlčela se a pohlédla mu přímo do očí: „Myslím, že už jsme toho napovídali až až. Zatímco tu stojíme a vy trváte na nějakém malicherném ověřování, umírají lidé. To jste přirozeně nemohl vědět. Nuže, věřte mi. Pokud pověst, která vás předchází, nepřehání, přestanete dělat drahoty a nasednete okamžitě do toho letadla!"

„Vy se s tím skutečně nepářete, madam!"

„Když to nejde jinak…"

Nastalo mrazivé ticho. Pitt se zhluboka nadechl a pak zase vydechl. Obrátil se k Giordinovi:

„Slyšel jsem, že v téhle roční době bývá na Aljašce pěkně."

Giordino předstíral, že hledí do dálky: „Mohli bychom projít pár nočních podniků ve Skagway."

Pitt se obrátil na druhého potápěče, který se právě soukal z kombinézy: „Je tvoje, Charlie. Pokračuj v načaté práci, vyzvedni beranidlo *Merrimacku* a doprav je do laboratoře ke konzervaci."

„Spolehni se."

Pitt přikývl a s Giordinem vykročili k čekající catalině a povídali si spolu, jako by Julie Mendozová neexistovala.

„Doufám, že mi přibalila i rybářské nádobíčko." Giordino se nenamáhal ztišit hlas. „Hemží se to tam lososy."

„Já bych si rád vyzkoušel jízdu se sobím spřežením," navázal Pitt. „Kam se prý na její švunk hrabou psi."

Mendozová šla za nimi a vybavovala se jí slova admirála Sandeckera:

„Nezávidím vám, že si pověsíte na krk dva takové neznabohy, zvláště Pitta. Dokázal by přemluvit i bílého žraloka, aby se z něj stal vegetarián. Buďte ve střehu a pro jistotu seďte s koleny u sebe."

4

Na admirála Sandeckera měla políčeno nejedna žena z washingtonské smetánky. Zapřísáhlý starý mládenec miloval ze všeho nejvíc svou práci a do vztahů s druhým pohlavím se pouštěl jen zřídka a většinou netrvaly déle než pár týdnů. Sentimentalita a láska, hodnoty, na kterých ženy lpěly, mu nic neříkaly. Možná žil v minulém životě jako poustevník anebo, jak tvrdili někteří, jako Ebenezer Scrooge a posloužil Dickensovi jako vzor pro portrét muže zbaveného všeho citu.

Blížil se šedesátce, a protože nezanedbával cvičení, přes nevelkou výšku měl stále udržovanou postavu. Očima uměl protějšek provrtávat a jeho ryšavé vlasy a bradka teprve čekaly na první příznaky šedivění. Jeho rezervované a až drsné chování ženám imponovalo. Leckterá nastražila návnadu, ale jen nemnoha se podařilo zaseknout háček.

Bonnie Cowanová, právnička jedné z uznávaných právnických firem ve městě, se proto považovala za šťastnou, když se jí podařilo domluvit si s ním alespoň společnou večeři.

„Jste dnes večer nějak zamyšlený, Jime," říkala právě.

Nepohlédl přímo na ni. Místo toho bloudil pohledem po hostech v klidném prostředí restaurace Inkwell. „Uvažoval jsem právě, kolik z nich by vyrazilo na večeři, kdyby neexistovaly dary moře."

Ulpěla na něm tázavým pohledem a pak se zasmála: „Po celodenní komunikaci s omezenými právnickými mozky je to jako závan svěžího horského vzduchu sedět s někým, jehož mysl jen tak bezcílně bloumá."

Jeho pohled se vrátil a on se jí skrz plamen svíčky zadíval do očí. V necelých pětatřiceti letech platila Bonnie Cowanová za neobyčejně krásnou a útlou ženu. Už hodně dávno usoudila, že ženský půvab patří k její profesní výbavě, a proto se jej nesnažila zastřít. Hebké vlasy jí spadaly v nenuceném učešu pod ramena. Ňadra neměla velká, ale odpovídala proporcím těla podobně jako nohy, které odhalovala krátká sukně. Vyznačovala se i nebývalou inteligencí a dokázala sama obstát jak v soudní síni, tak před novináři. Sandecker se zastyděl za svou nevšímavost.

„Máte moc pěkné šaty," pokusil se to chabě napravit.

„Ano, myslím si, že červená se dobře hodí k mým blond vlasům."

„Výtečně," zamumlal nepřesvědčivě.

„Vy jste ztracený případ, Jime Sandeckere," zavrtěla hlavou. „Řekl byste zřejmě totéž, kdybych před vámi seděla nahá."

„Prosím???"

„Tak pro informaci: mám na sobě hnědé šaty a stejnou barvu mají i mé vlasy."

Teď zavrtěl hlavou on, jako by se z ní pokoušel setřást pavučiny: „Mrzí mě to, ale varoval jsem vás. Jsem mizerný společník."

„Díváte se na něco, co je odtud tisíce mil vzdálené."

Téměř stydlivě vztáhl dlaň přes stůl a uchopil její ruku: „Po zbytek večera se soustředím už jen na vás, slibuji."

„Ženy blázní po malých bezbranných hošících, kteří vyžadují mateřskou péči. A vy jste ten nejbezmocnější hošík, jakého jsem v životě potkala."

„Tak to prrr, dámo. Admirálové neslyší příliš rádi, že je někdo považuje za bezmocné malé hošíky."

„Budiž, můj slavný námořní hrdino. A co takhle kus žvance pro hladovějícího lodníka?"

„Pokud tím zabráním vzpouře, milerád," řekl a poprvé se ten večer usmál.

Pohotově objednal láhev šampaňského a z jídelníčku tu nejvybranější sestavu pokrmů z darů moře, jako by to mělo být naposledy.

Pak se duchapřítomně zeptal Bonnie na její poslední případy a úspěšně předstíral zájem, když mu líčila poslední novinky z Nejvyššího soudu a právní kličkování Kongresu.

Právě dojedli hlavní jídlo a pouštěli se do peches cardinal, když do předsálí vstoupil muž s postavou fotbalisty týmu Denver Bronco, rozhlédl se, a jakmile spatřil Sandeckera, zamířil k jeho stolu.

Roztáhl ústa v nešťastném úsměvu: „Omlouvám se za vyrušení, madam." Pak začal tiše cosi šeptat Sandeckerovi do ucha.

Admirál přikývl a smutně pohlédl přes stůl na svou společnici: „Odpusťte mi prosím, ale musím odejít."

„Vláda volá?"

Mlčky přisvědčil.

„No dobře," pronesla rezignovaně. „Přinejmenším jsem si vás podržela až do moučníku."

Přistoupil k ní a přátelsky ji políbil na tvář: „Zopakujeme si to."

Potom zaplatil účet, požádal vrchního, aby Bonnie zavolal taxi, a odešel.

Admirálovo auto zastavilo před zvláštním tunelovitým vchodem do Kennedyho koncertního a divadelního centra. Muž v tmavém společenském obleku a s bezvýraznou tváří otevřel dveře.

„Pojďte prosím za mnou, pane."

„Tajná služba?"

„Ano, pane."

Sandecker se dál na nic neptal. Vystoupil z vozu a chodbou pokrytou kobercem následoval agenta k výtahu. Když dojeli a dveře se otevřely, zamířili k malému konferenčnímu salonku za řadou lóží operního sálu.

Tvář Daniela Fawcetta vypadala jako vytesaná z mramoru, když na něho na uvítanou jen zamával.

„Omlouvám se, že jsem vám překazil schůzku, admirále."

„Vzkaz zdůrazňoval slůvko ‚naléhavé'."

„Právě jsem obdržel další zprávy z Kodiaku. Situace se zhoršila."

„Ví o tom prezident?"

„Ještě ne," odpověděl Fawcett. „Bude lepší, když počkáme do přestávky. Kdyby během druhého jednání Rigoletta náhle opustil lóži, mohlo by to vzbudit nežádoucí reakci podezíravých lidí."

Vstoupil zaměstnanec Kennedyho centra a přinášel podnos s kávou. Sandecker si nalil, zatímco Fawcett přecházel místností. Admirál potlačil nutkání zapálit si doutník.

Čekali přesně osm minut, než přišel prezident. V krátkém okamžiku otevírání a zavírání dveří dolehl do salonku potlesk publika signalizující konec druhého dějství. Prezident měl na sobě černý večerní oblek s modrým kapesníkem, elegantně zastrčeným v náprsní kapsičce.

„Moc rád bych řekl, jak rád vás opět vidím, admirále. Jenže kdykoli se sejdeme, máme na krku šeredné problémy."

„Vypadá to tak," připustil Sandecker.

Prezident se obrátil na Fawcetta: „Tak, Dane, jaké špatné zprávy máš tentokrát?"

„Kapitán trajektu ignoroval pokyny pobřežní hlídky a vyplul na běžnou trasu mezi pevninským Sewardem a ostrovem Kodiak. Před několika hodinami objevili trajekt uvázlý na pobřeží ostrova Marmot. Cestující i posádku našli mrtvé."

„Proboha!“ vyhrkl prezident. „Kolik je obětí?“

„Tři sta dvanáct.“

„To je hodně,“ řekl Sandecker. „Až se toho domáknou média, vypukne peklo.“

„Tomu nemůžeme zabránit,“ odpověděl Fawcett odevzdaně. „Agentury tu zprávu už šíří.“

Prezident padl do křesla. Na televizních obrazovkách působil urostle. Dokázal budit takové zdání, ale ve skutečnosti měřil jen o pět centimetrů víc než Sandecker. Vlasy mu ustupovaly a šedivěly a v jeho úzkém obličeji se usadil vážný, ustaraný výraz, jaký zřídka nabízel veřejnosti. Těšil se neobyčejné oblibě, za kterou mohlo především jeho bezprostřední vystupování a upřímný úsměv, před nímž dokázalo roztát i to nejnepřátelštěji naladěné publikum. Jeho úspěšná iniciativa za sjednocení Spojených států a Kanady v jeden celek mu zajistila imunitu vůči kritice z vlastních řad.

„Nemůžeme váhat už ani minutu,“ řekl. „Celou oblast Aljašského zálivu musíme dát do karantény a evakuovat obyvatelstvo z třicetikilometrového pobřežního pásma.“

„Dovolím si nesouhlasit,“ prohlásil Sandecker.

„Smím znát důvod?“

„Pokud víme, zamoření se týká otevřeného moře. Na pevnině se nevyskytlo. Evakuace obyvatelstva představuje masivní, časově náročnou operaci. Lidé z Aljašky jsou drsné plemeno, zejména tamní rybáři. Nedokážu si představit okolnosti, za kterých by opustili své domovy, a už vůbec ne na příkaz vlády.“

„Paličáci.“

„Možná, ale ne hlupáci. Rybářské spolky souhlasily se zákazem vyplouvání na moře a všechny konzervárny začaly zakopávat veškerý úlovek, který se k nim dostal v posledních deseti dnech.“

„Budou potřebovat ekonomickou podporu.“

„V to doufám.“

„Co tedy navrhujete?“

„Pobřežní hlídka nemá dostatek lidských ani technických zdrojů, aby ohlídala celý záliv. Mělo by jí pomoci námořnictvo.“

„To bude problém,“ pronesl prezident zamyšleně. „Nasazení většího počtu lidí a plavidel zvyšuje počet potenciálních obětí.“

„Ne nezbytně," namítl Sandecker. „Posádka pobřežní hlídky, která jako první objevila známky zamoření, nedoznala úhony, protože proud odnesl rybářský člun mimo smrtící oblast."

„Zapomínáte na záchranný tým a na doktora. Ti zemřeli."

„Protože smrtící látka pokryla palubu, zábradlí, prakticky všechno, čeho se na lodi dotkli. Trajekt má celou vnitřní část otevřenou, aby pojmul co nejvíc automobilů, a cestující ani posádku nic nechrání. Moderní typy námořních plavidel už konstruují tak, aby se daly neprodyšně uzavřít pro případ radiace při nukleárním útoku. Mohou tedy hlídat v zamořených vodách se zanedbatelným, přijatelným rizikem."

Prezident přikývl na znamení souhlasu; „Dobrá, nařídím ministerstvu námořnictva, aby spolupracovalo. Na evakuaci ale trvám. Lidé z Aljašky mohou být paličatí jak chtějí, ale musíme mít na paměti, že tu jde i o životy žen a dětí."

„Navrhuji tedy, pane prezidente, nebo spíš žádám o osmačtyřicetihodinový odklad této operace. To by mohlo dát krizovému týmu čas k nalezení zdroje zamoření."

Prezident mlčel. Se vzrůstajícím zájmem pozoroval Sandeckera. „Kdo má tu odvahu vrhnout se do téhle šlamastyky?" zeptal se po chvíli.

„Oficiálním koordinátorem a vedoucím krizového týmu je doktorka Julie Mendozová, zkušená biochemička z EPA."

„To jméno mi nic neříká."

„Patří k našim nejlepším odborníkům v oblasti vyhodnocování a kontroly nebezpečného zamoření vod," odpověděl Sandecker bez zaváhání. „Podmořskou výpravu k vraku, který považujeme za zdroj zamoření, povede můj ředitel oddělení pro zvláštní úkoly Dirk Pitt."

Prezidentovy oči prozradily, že to jméno mu není neznámé: „Pana Pitta znám. Prokázal nám značnou pomoc před několika měsíci při řešení kanadského problému."

Chceš říct, že ti zachránil kejhák, napadlo Sandeckera, než pokračoval: Povolali jsme dalších téměř dvě stě odborníků na znečištění. I v soukromé sféře jsme kontaktovali každého experta, aby přispěl svými zkušenostmi a údaji ke zdárné likvidaci zamoření."

Prezident pohlédl na hodinky. „Už to musíme ukončit," řekl. „Obávám se, že beze mě by třetí jednání nezačalo. Máte tedy svých čtyřicet osm hodin, admirále. Pak nařídím evakuaci a v oblasti vyhlásím stav ohrožení."

Fawcett doprovodil prezidenta do jeho lóže. Posadil se v pozadí, ale dostatečně blízko na to, aby spolu mohli tichými hlasy rozprávět a přitom předstírat zájem o dění na jevišti.

„Chcete zrušit tu plavbu s Moranem a Latimerem?“

Prezident zavrtěl neznatelně hlavou. „Ne, můj plán ekonomické pomoci státům sovětského bloku má přednost před vším ostatním.“

„Radil bych velmi naléhavě nedělat to. Pouštíte se do něčeho, co je předem ztracené.“

„To už jste mi stačil říct v uplynulém týdnu nejméně pětkrát.“ Prezident si zakryl obličej programem, aby nedal najevo zívnutí. „Jak vypadá odhad hlasování?“

„Zvedá se proti vám vlna konzervativních sil ve vlastním táboře. Potřebujeme patnáct hlasů ve Sněmovně a pět, možná dokonce šest hlasů, aby to prošlo v Senátu.“

„Čelili jsme už horším výhledům.“

„To ano,“ podotkl Fawcett ponuře. Jenže pokud nás tentokrát přehlasují, vaše vláda se může rozloučit s nadějí na druhé volební období.“

5

Svítání se přikrádalo z východu a ubíralo sílu temnotě, jež nakonec skončila jako tenká linka na obzoru, než splynula s oblohou. Z oken vrtulníku viděli zprvu nejasnou tmavou skvrnu, která postupně nabývala symetrické kuželovité formy, až se před očima proměnila v horský vrchol tyčící se z moře. Za ní se vznášel měsíc ve své třetí čtvrtině a světlo proměnilo odstín oblohy ze slonovinového v indigově modrý a pak v zářivě oranžový. Sluneční kotouč stoupal a ozářil svahy pokryté sněhem.

Pitt pohlédl na Giordina. Spal. Dokázal usnout i probudit se tak snadno, jako někdo jiný vklouzne do starého svetru. Usnul, jen co se odlepili od letištní plochy v Langley, a probudil se, až když přistávali na letecké základně Elmendorf poblíž Anchorage. Pět minut poté, co přesedli do vrtulníku, už zase spal.

Pitt se obrátil k Mendozové. Seděla vzpřímeně za pilotem a tvářila se jako malá holka, která se těší na přehlídku. Upírala pohled na ostrov. V ranním rozbřesku se Pittovi zdálo, že výraz její tváře trochu změkl, nepůsobil už tak neústupně a rysy kolem úst vykazovaly křehkost, které si předtím nepovšiml.

„Sopka Augustine," hlásila, aniž tušila, že Pitt studuje ji, a nikoli scenerii za oknem. „To jméno jí dal roku 1778 kapitán Cook. Při pohledu na ni by vás asi ani nenapadlo, že jde o nejaktivnější aljašskou sopku. Jen v posledním století šestkrát vybuchla."

Pitt se s lítostí odvrátil a zahleděl se dolů. Ostrov nejevil známky lidského osídlení. Dlouhé jazyky lávy se klikatily po úbočí sopky a končily v moři. Nad vrcholem se vznášel malý oblak.

„Působí to hezky," konstatoval a zívl. „Mohla by se z toho stát vyhledávaná lyžařská oblast."

„Nenechte se oklamat," zasmála se. „Ten oblak, který vidíte nad vrcholem, je pára. Augustine je nadále aktivní. Poslední výbuch v roce 1987 překonal erupci Svaté Heleny ve Washingtonu. Spad popela a pemzy zaznamenali dokonce až v Aténách."

Další Pittova otázka přišla nevyhnutelně. „Jak se chová teď?"

„Poslední údaje potvrzují, že žár kolem vrcholu vzrůstá, což by mohlo věstit blížící se výbuch."

„Asi nelze určit, kdy k němu dojde?"

„Jistěže ne." Pokrčila rameny. „Sopky jsou nevypočitatelné. Někdy se rozbouří bez sebemenšího varování a jindy shromažďují měsíce síly k ohromujícímu vyvrcholení, k němuž však nikdy nedojde. Trochu zahřímají, plivnou a zase usnou. Ten vědecký tým, o kterém jsem se zmiňovala, ten, který padl za oběť zamoření, byl na ostrově, aby zkoumal sopečnou aktivitu."

„Kde přistaneme?"

‚Zhruba patnáct kilometrů od pobřeží," odpověděla. „Na palubě kutru pobřežní hlídky *Catawaba*."

„*Catawaba*," opakoval, jako by si vyvolával zašlou vzpomínku.

„Ano. Vy ji znáte?"

‚Před pár lety jsem na její palubě taky přistával s vrtulníkem."

„Kde?"

„V severním Atlantiku, poblíž Islandu." Pohled mu teď směřoval kamsi daleko za ostrov. Povzdychl si a promasíroval si spánky. „S jedním dobrým přítelem jsme tehdy pátrali po lodi zamrzlé v ledovci."

„Našli jste ji?"

Přikývl: „Našli jsme její prohořelý trup. Jen o chlup jsme tehdy předstihli Rusy. Chvíli poté jsme se zřítili do islandských pobřežních vod. Můj přítel tehdy zahynul."

Povšimla si, že celou událost znovu prožívá. Jeho výraz prozrazoval dávný smutek. Změnila téma:

„Až přistaneme, na nějaký čas se rozloučíme."

Setřásl ze sebe minulost a soustředil pozornost opět na ni. „Vy nás opustíte?"

„Zůstanete s Alem na *Catawabě*, abyste lokalizovali zdroj nervového plynu. Já odletím na ostrov, kde má základnu krizový tým."

„A pokud se nemýlím, jedním z mých úkolů je posílat vzorky vody z lodi do vaší laboratoře."

„Ano, protože průběžným zjišťováním stupně zamoření vás můžeme navádět ke zdroji."

„Jako v té hře na schovávanou. ‚Přihořívá – hoří.'"

„I tak se to dá říct."

„A až zdroj najdeme?"

„Až vyzvednete kontejnery s látkou z potopené lodi, armáda je zlikviduje uložením do hlubinného vrtu na jednom z ostrovů poblíž polárního kruhu."

„Jak hluboko vede ten vrt?"

„Dvanáct set metrů."

„Máte to dobře vymyšlené."

Do očí se jí vrátila dřívější věcná neústupnost, když vytušila v jeho hlase jemnou ironii: „Tenhle způsob se nám osvědčil jako zatím nejlepší."

„Jste příliš optimistická."

Tázavě na něj pohlédla: Jak to myslíte?"

„Lokalizace a vyzvednutí látky může trvat měsíce."

„Jenže my si nemůžeme dovolit ani týdny," oponovala důrazně.

„Teď mi začínáte fušovat do řemesla." Pitt promluvil téměř jako kazatel. „Potápěči nemohou riskovat život v prostředí, kde každá kapka, která jim pronikne na kůži, znamená smrt. Jako jediný myslitelný a bezpečný způsob se zdá použití ponorných mechanismů. To však představuje proklatě pomalý a úmorný proces. Ponorné mechanismy vyžadují školenou obsluhu a také speciálně řešená plavidla, která slouží jako pracovní plošiny."

„Už jsem vám říkala," přerušila ho netrpělivě, „že na základě prezidentova souhlasu máme volnou ruku, pokud jde o jakékoli vybavení, o které požádáme."

„To je ta jednodušší část úkolu," pokračoval Pitt. „I přes vaše navigování na základě zasílaných vzorků se pátrání po potopené lodi může neúnosně protáhnout. Jako byste chtěla hledat v noci, jen se svíčkou v ruce, minci na fotbalovém stadionu. A i když se nám poštěstí a loď najdeme, můžeme zjistit, že se rozlomila a její náklad se rozptýlil po dně, anebo nalezneme kontejnery tak prorezlé, že s nimi nebude radno hýbat. Na každé straně na nás číhají Murphyho zákony. Žádná záchranná akce na moři neprobíhá hladce a bezbolestně."

Mendozová zbrunátněla: „Ráda bych zdůraznila, že…"

„Nenamáhejte se," zarazil ji Pitt. „Nejsem správný adresát budovatelských proslovů. Navíc jsem už všechny někdy slyšel. Nehodlám vám v nich přizvukovat druhým hlasem. A ušetřete si i patetické výroky typu ‚závisí na tom bezpočet lidských životů'. Uvědomuju si to a není třeba mi to každých pět minut připomínat."

Zírala na něho vyvedená z míry jeho odzbrojující arogancí a zároveň cítila, že ji podrobuje zkoušce, jejíž smysl jí unikal.

„Viděl jste už někoho, kdo přišel do styku s Paralyzantem S?"

„Ne."

„Není to příjemný pohled. Oběť se doslova utopí ve vlastní krvi, protože její tkáň exploduje. Krev tryská ze všech tělních otvorů. Poté tělo zčerná."

„Působivý popis."

„Pro vás je to jen hra, co?" vybuchla. „Ale pro mě ne."

Neodpověděl a jen pokynul dolů ke Catawabě, kterou už viděli pod sebou. „Přistáváme…"

Pilot poznal z třepotání praporků na lanech, že se loď natočila přídí proti větru. Navedl stroj nad záď, chvíli tak visel a pak dosedl na přistávací plochu. Listy rotoru se ještě nestačily zastavit a k vrtulníku se už blížily dvě postavy oblečené v čemsi, co připomínalo kosmonautický skafandr. Za chůze rozvíjely kulatý plastikový tubus, který i přes půldruhametrový průměr připomínal pupeční šňůru. Oba muži upevnili její konec ke dvířkům vrtulníku a pak na ně třikrát zaklepali. Pitt otevřel a přijal od nich látkové kukly s okuláry a rukavice.

„Raději si to oblečte," radil zdušený hlas jednoho z nich.

Pitt probudil Giordina a podal mu kuklu a pár rukavic.

„Co to je za nesmysl," mumlal Giordino vracející se ze spánku do reality.

„Dárky na uvítanou od místních zdravotníků."

V plastikovém tunelu se objevili další členové posádky a chopili se jejich nákladu. Rozespalý Giordino vyklopýtal z vrtulníku. Pitt chvíli váhal a hleděl přitom do očí Mendozové:

„Jakou dostanu odměnu, najdu-li tu vaši jedovatou látku do osmačtyřiceti hodin?"

„Co byste si představoval?"

„Jste skutečně tak tvrdá, jak se jevíte?"

„Tvrdší, pane Pitte, mnohem tvrdší."

„V tom případě to nechám na vás." Věnoval jí rozpustilý úsměv a zmizel.

6

Vozy prezidentské kolony stály seřazené u jižního sloupoví Bílého domu. Jakmile zaujali všichni muži svá místa, Oscar Lucas ohlásil do maličkého mikrofonu, jehož drát mu ovíjel náramkové hodinky a mizel v rukávu kabátu:

„Vyřiďte šéfovi, že jsme připraveni."

Tři minuty nato se objevil prezident a v doprovodu Fawcetta křepce seběhl po schodech a nastoupil do prezidentské limuzíny. Lucas usedl vedle řidiče a kolona se hnula k výjezdu jihozápadní bránou.

Prezident se na zadním koženém sedadle uvolnil a okénkem pozoroval míjející budovy. Fawcett měl na klíně otevřenou aktovku a cosi si poznamenával do složky, kterou z ní vytáhl. Po několika minutách ticha povzdychl, zaklapl aktovku a postavil ji na podlahu.

„Tak tady to máte, argumenty posbírané všude možně, statistiky, výhledy CIA a poslední analýzy ekonomických poradců na téma dluhů komunistického bloku. Máte veškerou výbavu k tomu, abyste získal Larimera a Morana na svou stranu."

„Americká veřejnost mému plánu příliš nedůvěřuje, co?" zeptal se prezident tichým hlasem.

„Mám-li být naprosto upřímný, pane, pak ne," odpověděl Fawcett. „Převládá obecné mínění, že bychom měli komunisty nechat dusit ve vlastní šťávě. Většina Američanů vítá skutečnost, že Sověti a jejich satelity čelí hladu a finančnímu kolapsu. Považují to za konečný důkaz toho, že marxismus byl jen tragický žert."

„Jenže to přestane být legrace, až lídři z Kremlu couvnou až k ekonomické zdi a zavelí ze zoufalství k pochodu Evropou."

„Opozice v Kongresu považuje hrozbu hladu za dostatečnou pojistku proti této variantě. Vyhladovělé Rusko nemá sílu udržovat v chodu svou vojenskou mašinérii. A pak jsou tu ti, kteří sázejí na hroutící se morálku Rusů, která prý povede k utváření aktivního odporu vůči vládnoucí straně."

Prezident zavrtěl hlavou: „Ve věci vojenské síly vládne v Kremlu fanatismus. Nepoleví ani tváří v tvář ekonomické krizi. A tamní lid nikdy nepovstane, ani nezahájí masové protesty. Stranický obojek je přiškrtí."

„To nemění nic na tom, že Larimer i Moran se staví ostře proti pomoci Moskvě."

Prezident se zatvářil znechuceně: „Larimer je ožrala a Moran se smočil v úplatkářské aféře."

„To však nemění nic na tom, že je budete muset hodně přesvědčovat."

„Nemohu zastírat, že jejich názory mají něco do sebe," připustil prezident zdráhavě. „Přesto jsem přesvědčený, že zachrání-li Spojené státy země východního bloku před téměř absolutním rozkladem, který jim hrozí, odvrátí se od Sovětského svazu a připojí se k Západu."

„Mnozí v tom vidí jen zbožné přání, pane prezidente."

„Francouzi a Němci to chápou stejně."

„Jistěže, aby taky ne! Hrají na obě strany. Spoléhají na ochranu sil NATO a čile rozvíjejí ekonomické styky s Východem."

„Zapomínáte na to, že podstatná část amerických voličů můj plán pomoci podporuje," namítl prezident a vystrčil téměř bojovně bradu. „I oni oceňují jeho šance na zmírnění hrozby atomové války a definitivní odstranění železné opony."

Fawcett věděl, že nemá smysl přít se s prezidentem, který se dostal do bojovné nálady a byl neochvějně přesvědčený o správnosti své teorie. Udolat protivníka laskavostí, tahle skutečně civilizovaná bojová taktika jistě může slavit úspěch a pohnout svědomím rozumných lidí – to všechno si Fawcett uvědomoval. Přesto mu to připadalo neuskutečnitelné.

Fawcett umlkl a ponořil se do svých myšlenek. Limuzína zatím odbočila z M Street do washingtonskému přístavu a stanula v jednom z dlouhých doků.

Lucas vysedl, aby se přivítal se snědým hubeným mužem s nehybnými rysy, které prozrazovaly indiánský původ.

„Dobrý večer, Georgi."

„Zdravím, Oscare. Co golf?"

„Bída," odpověděl Lucas. „Už skoro čtrnáct dnů jsem nevzal hůl do ruky."

Při těch slovech hleděl do tmavých pronikavých očí George Blackowla, agenta pověřeného přípravou bezpečnostních opatření při prezidentových cestách a dohledem nad nimi. Výškou se shodovali, Blackowl však byl o pět let mladší a o stejný počet kilogramů těžší. Neviděl ho ještě bez žvýkačky, kterou jeho čelisti nepřestávaly zpracovávat. Jako poloviční Sioux představoval vděčný terč žertů o úloze svých předků v bitvě u Little Big Hornu.

„Nic nebrání nalodění?“ zeptal se Lucas.

„Palubu jsme prohledali a nenašli jsme ani nálože, ani odposlouchávací zařízení. Žabí muži před deseti minutami dokončili vnější kontrolu. Posádka doprovodného plavidla zaujala místa na palubě a připravila se k vyplutí.“

Lucas s uspokojením přikývl a dodal: „V Mount Vernonu vás posílí třiatřicetimetrový kutr pobřežní hlídky.“

„V tom případě jsme na šéfa připraveni.“

Lucas si dal ještě minutu na čas a bedlivě pozoroval okolí. Nic podezřelého nezaznamenal, a tak otevřel dveře limuzíny. Prezident vystoupil a ochranka se kolem něho okamžitě seskupila v bezpečnostní formaci. Před mužem, který kryl prezidenta zepředu, kráčel Blackowl. Lucas jako levák potřeboval volnost pohybu pro případ, že by musel tasit zbraň, a proto šel kousek za levým křídlem formace. Fawcett následoval pár metrů za nimi.

U můstku Lucas a Blackowl ustoupili stranou, aby mohli ostatní projít na palubu.

„No, Georgi, a teď je tvůj.“

„Závidím ti,“ odpověděl George s úsměvem. „Máš volný víkend.“

„První v tomhle měsíci.“

„Jedeš domů?“

„Ne hned. Nejdřív se ještě stavím v kanceláři a trochu vyčistím stůl. Při poslední cestě do Los Angeles došlo k několika zádrhelům, takže si chci projít plány.“

Obrátili se jako jeden muž, protože do doku právě vjížděla další vládní limuzína. Vystoupil z ní senátor Marcus Larimer a v doprovodu tajemníka, který nesl jeho zavazadlo, vykročil k prezidentské jachtě.

Larimer měl na sobě hnědý oblek s vestou – nic než hnědý oblek s vestou nikdy nenosil. Jeden z jeho senátních kolegů vyjádřil domněnku, že se v něm i narodil. Vlasy pískové barvy měl nepořádně učesané. Svou mohutnou, hromotluckou postavou a vzezřením políra bořil zavedené představy o celebritách.

Neformálně pokývl Blackowlovi a s Lucasem se přivítal tradiční frází politiků:

„Rád vás vidím, Oscare.“

„Vypadáte zdravě, senátore.“

„Neexistuje nic, co by nespravila láhev skotské,“ zaburácel v odpověď Larimerův smích. Pak se vyšvihl na můstek a zmizel v hlavním salonu.

„To si užiješ," poznamenal Lucas ironicky k Blackowlovi. „Ten výlet ti nezávidím."

Pár minut nato, právě když vyjížděl přístavní branou na M Street, minul Lucase malý chevrolet, který přivážel kongresmana Alana Morana. Lucas neměl předsedu Sněmovny příliš v lásce. Zdaleka se nechoval tak živelně jako Larimer. Budil spíš dojem úzkoprsého suchara, člověka, který nevyniká přílišnou inteligencí či prozíravostí, avšak dovede se dobře adaptovat na mocenské hry Kongresu tím, že víc dává, než žádá. Když na něj kdysi padlo podezření z účasti na vládním ropném skandálu, proplul všemi nástrahami s pomocí svých politických dlužníků. Za volantem vozu se neohlížel napravo ani nalevo a Lucase napadlo, že se už teď soustředí na to, jak z jednání s prezidentem vytěžit co nejvíc.

Sotva hodinu poté, zatímco posádka připravovala prezidentskou jachtu k vyplutí, vstoupil na palubu viceprezident Vincent Margolin s objemnou taškou v ruce. Na chvíli se zastavil a ze skrytu pozoroval prezidenta sedícího o samotě na lehátku kousek od zádi a kochajícího se sluncem zapadajícím nad městem. Vzápětí se objevil stevard a zbavil Margolina břemene. Prezident vzhlédl a zdálo se, že jej chvíli nepoznává.

„Vinci?"

Omlouvám se za zpoždění," promluvil Margolin. „Jeden z mých poradců někam založil vaše pozvání a já je objevil teprve před hodinou."

„Už jsem nedoufal, že to stihnete," zamumlal nezřetelně prezident.

„Perfektní načasování. Beth odjela za naším klukem do Stanfordu a vrátí se až v úterý. Já sám jsem neměl v plánu nic, co by se nedalo odložit."

Prezident vstal a přinutil se k milému úsměvu. „Senátor Larimer a kongresman Moran jsou už rovněž na palubě."

Nastane přátelské přesvědčování, napadlo Margolina. Zvláštní, že ho prezident požádal o doprovod. Ačkoli na veřejnosti podporoval linii Bílého domu, v soukromých rozhovorech se šéfem se Margolin nikdy netajil výhradami vůči plánu pomoci zemím východního bloku.

„Šli do jídelny," pokračoval prezident. „Což abyste se s nimi zašel pozdravit a namíchal si drink?"

„Drinkem nepohrdnu."

Ve dveřích Margolin málem vrazil do Fawcetta a prohodili spolu pár slov.

Prezidentova tvář sálala zlostí. On a Margolin se lišili téměř ve všem. Začínalo to stylem a vzhledem: viceprezident byl vysoký, urostlý, s postavou bez

jediného gramu zbytečného tuku, a jeho vřelou, vstřícnou osobnost charakterizovaly bystré oči a pohledná tvář. Především se ale různili ve svých politických postojích.

Prezident získal značnou osobní popularitu díky svým podnětným projevům. Jako idealista a vizionář se soustředil téměř výlučně na politiku, která přinese plody v horizontu deseti až padesáti let. Zhusta však šlo bohužel o vize, jež se neshodovaly s reálnými a často sobeckými potřebami každodenní politiky.

Margolin se naopak v očích médií a veřejnosti nijak výrazně neprofiloval a aktivitu soustředil především na oblast domácích záležitostí. Prezidentovu programu pomoci komunistickým zemím oponoval argumentem, že by bylo lépe věnovat prostředky na řešení vnitřních problémů.

Viceprezident představoval typ rozeného politika s Ústavou v krvi. Propracoval se zdola: začínal ve státní legislativě, pak se stal guvernérem a nakonec skončil v Senátu.

Když zasedl do svého současného úřadu, v Russellově budově se obklopil dynamickým týmem poradců, který vykazoval smysl pro strategické kompromisy a netradiční politické koncepce. Legislativu vytvářel sice prezident, avšak Margolin režíroval její hladký průchod bludištěm všemožných výborů, takže ve výsledku působil tým Bílého domu jako tlupa mizerných amatérů. To následně kazilo prezidentovu pověst a ústilo to i v kuloárové intriky vůči němu.

V očích obyčejných voličů by Margolin mohl být úspěšným kandidátem na prezidenta, nikoli však ve své vlastní straně. Tady jeho bezúhonnost a pověst hasiče průšvihů mluvily proti němu. Příliš často se odmítal podřídit vládní linii, znal-li lepší východisko. Jako individualista se řídil vlastními normami.

Podobně jako jiným před ním mu dali úřad viceprezidenta, aby ho neutralizovali, a stranické špičky žasly, když nabídku přijal.

Prezident sledoval Margolina, jak mizí v hlavním salonu, a zlost a závist v něm vřely. Sám totiž cítil, že Margolin se pro jeho funkci hodí lépe.

V té chvíli k němu přistoupil Fawcett s rozladěným výrazem. „Co tu ksakru dělá Vince?“ zeptal se s nervozitou v hlase.

„To bych sám rád věděl,“ sykl prezident. „Tvrdí, že dostal pozvání.“

Fawcetta to zaskočilo: „Někdo z kanceláře to v tom případě pěkně zpackal.“

„Teď už je pozdě. Nemůžu mu říct, že je tu nežádoucí, a požádat ho, aby odešel.“

Fawcett se tvářil stále zmateně: „Nechápu to.“

„Já taky ne, ale musíme se s tím vypořádat."

„Může to celé potopit."

„To bych neřekl. Bez ohledu na náš názor musíme přiznat, že ještě nikdy neudělal něco, co by mě poškodilo. Tohle může o svých náměstcích říct málo prezidentů."

Fawcett se obratem přizpůsobil situaci: „Máme málo kajut. Uvolním svou a vrátím se na břeh."

„Děkuji ti, Dane."

„Mohl bych zůstat na lodi do večera a pak se ubytovat v nejbližším motelu."

„Za daných okolností," pronesl prezident zamyšleně, „bych spíš uvítal, kdyby ses držel v pozadí. Když je tu Vince, mohlo by to na naše hosty působit jako přesilovka."

„Nechám všechny potřebné dokumenty na podporu vašeho stanoviska ve vaší kajutě."

„Díky. Před večeří si je projdu." Prezident se odmlčel. „Mimochodem, máte nějaké nové zprávy o situaci na Aljašce?"

„Jen to, že pátrání po zdroji zamoření se rozběhlo."

Prezidentův pohled prozrazoval znepokojení. Přikývl a potřásl Fawcettovi rukou: „Uvidíme se zítra."

Nedlouho poté stál Fawcett v doku obklopený rozčilenými příslušníky viceprezidentovy ochranky. Sledoval obstarožní bílou jachtu, jak si razí cestu vlnami řeky Anacostia, aby vplula do vod Potomaku, a pociťoval kolem žaludku svíravý pocit.

Senátora Larimera i kongresmana Morana pozval osobně. Telefonicky. Margolin tvrdil, že jeho pozvání někde založili.

Avšak žádné písemné pozvánky neexistovaly.

Nedávalo to smysl.

Lucas si právě oblékl kabát a chystal se opustit kancelář, když zazvonil operační telefon.

„Lucas."

„Tady je ‚Loď zamilovaných',“ ozval se hlas George Blackowla krycím jménem právě probíhající akce.

Tenhle telefonát Lucas nečekal, a tak se podobně jako otec dcery, která se vydala na první rande, okamžitě začal obávat nejhoršího. „Co se děje?" zeptal se stísněně.

„Máme tady takovou situaci. Nic mimořádného, to zdůrazňuji, nic mimořádného, ale přesto došlo k nepředpokládanému vývoji."

Lucasovi se ulevilo. „Poslouchám."

„‚Shakespeare' je na palubě." Blackowl použil krycí jméno pro viceprezidenta.

„Kde že je?" vydechl Lucas nevěřícně.

„Znenadání se tu objevil Margolin a nalodil se krátce před vyplutím. Dan Fawcett mu přenechal kajutu a zůstal na břehu. Když jsem naléhal na prezidenta, aby mi objasnil tuhle změnu na poslední chvíli, řekl, ať to nechám plavat. Ale podle mě to znamená zádrhel."

„Kde je Rhinemann?"

„Tady na jachtě."

„Dej mi ho."

Po krátké pauze se ozval Hank Rhinemann, šéf viceprezidentovy ochranky. „Oscare, došlo k přesunům mimo rozpis."

„To jsem pochopil. Jak se to stalo?"

„Vyletěl z kanceláře s tím, že má na jachtě důležité setkání s prezidentem. Neřekl mi, že to bude přes noc."

„Zatajil to před tebou?"

„‚Shakespeare' neřekne nic, co nemusí. Mělo mi to dojít, když jsem viděl ten kufr. Moc mě to mrzí, Oscare."

Lucas pocítil zklamání. Kristepane, napadlo ho, představitelé světové supervelmoci se v otázkách vlastní bezpečnosti chovají jako malé děti.

„Už se stalo," řekl do telefonu úsečně. „Musíme se s tím vyrovnat. Kde máš své lidi?"

„Zůstali na břehu."

„Pošli je do Mount Vernonu a přidej se k Blackowlovým lidem. Chci mít jachtu doslova hermeticky zajištěnou."

„Provedu."

„Při sebemenším náznaku čehokoli mi okamžitě volej. Zůstanu přes noc na stanovišti."

„Máš nějaké podezření?"

„Nic konkrétního," odpověděl Lucas a jeho hlas zněl dutě, jako by přicházel z velké dálky. „Ale vědomí, že prezident a tři další muži v hierarchii pod ním jsou v téže chvíli na jednom místě, mi na klidu nepřidává."

7

„Obrátili jsme se proti proudu." Pittův hlas zněl tiše, téměř bezstarostně, když pozorně sledoval barevnou obrazovku Kleinova sonaru ohmatávajícího mořské dno. „Zvyšte rychlost na dva uzly."

V sepraných leviskách, pleteném roláku z irské vlny, hnědých teniskách a s vlasy sčesanými pod kšiltovkou s nápisem NUMA působil nejen uvolněně a klidně, ale šířil kolem sebe auru téměř znuděné lhostejnosti.

Kormidlo se v kormidelníkových rukou zlehka pootočilo a *Catawaba* líně proklouzla mezi metrovými vlnami, které ji postrkovaly dopředu a zase zpátky jako sekačku na trávu. Senzory sonaru vlekla za sebou jako pes plechovku přivázanou k ocasu. Prozkoumávaly hlubiny a jejich signál se na obrazovce transformoval v detailní obraz dna.

Pátrání po zdroji zamoření nervovým plynem zahájili v jižním cípu Cookovy zátoky a zjistili, že koncentrace jedovaté látky ve vodě narůstá, jak se blíží na západ k zálivu Kamishak. Každou půlhodinu nabírali vzorky vody a ty pak vrtulník dopravoval k laboratornímu rozboru na Augustinův ostrov. I Amos Dover konstatoval, že jejich počínání připomíná hru na schovávanou.

Jak se den vlekl, nervové vypětí, které na *Catawabě* postupně narůstalo, bylo už bezmála hmatatelné. Posádka nejhůř nesla okolnost, že nemůže vyjít na palubu a nadechnout se čerstvého vzduchu. Ven směli jen chemici EPA ve vzduchotěsných kombinézách. Všichni však cítili, že tápají kousek od smrtícího cíle.

„Máte něco?" zeptal se Dover a naklonil se Pittovi přes rameno nad obrazovkou poskytující obraz dna v dokonalém rozlišení.

„Nic vyrobeného lidskýma rukama," odpověděl Pitt. „Zvrásněné dno, většinou lávové, samá prasklina."

„Dobrý obraz, naprosto zřetelný."

Pitt přisvědčil: „Ano, i detaily jsou výtečně ostré."

„Co znamená ta tmavá skvrna?"

„Hejno ryb, možná stádo tuleňů."

Dover se odvrátil a zahleděl se oknem můstku k vulkanickému vrcholu Augustinova ostrova, který ležel jen pár kilometrů od nich. „Měli bychom už na něco narazit. Blížíme se k pobřeží…“

„Tady laboratoř, ohlaste se!“ Z reproduktorů na můstku zazněl hlas Mendozové.

Dover se chopil mikrofonu: „Slyšíme vás, pokračujte.“

„Kurz na nula–sedm–nula. Stopové prvky vykazují v tom směru vyšší koncentraci.“

Dover věnoval ostrovu znepokojený pohled: „Budeme-li v tomto kurzu pokračovat ještě dalších dvacet minut, doplujeme si pro večeři až k vašemu prahu.“

„Pokračujte, jak to půjde, a sbírejte vzorky,“ odpověděla Mendozová, „Podle mých údajů byste měli být skoro přímo nad tím.“

Dover přerušil bez dalších řečí spojení a zavolal: „Hloubka?“

Strážní důstojník ťukl na klávesnici: „Třiačtyřicet metrů – a vzrůstá.“

„Jak velký úsek dna monitoruje ten váš přístroj?“ zeptal se Dover Pitta.

„Šest set metrů na každé straně lodi.“

„To znamená, že pročesáváme více než kilometrový pruh dna.“

„Zhruba,“ přisvědčil Pitt.

„V tom případě jsme už měli na vrak narazit,“ pronesl Dover nespokojeně. „Možná jsme ho minuli.“

„Není důvod k nervozitě,“ uklidňoval ho Pitt. Odmlčel se, naklonil se nad klávesnicí a doladil obraz. „Nic na světě není tak úskočné jako vrak, který nechce být objeven. Vypátrat vraha u Agathy Christie je hračka oproti nalezení vraku pod stovkami čtverečních kilometrů vodní hladiny. Občas se na vás štěstí usměje brzy, většinou však ne.“

„Velmi poetické,“ poznamenal suše Dover.

Pitt se dlouho zamyšleně díval ke stropu kabiny. „Jakou máme viditelnost pod hladinou?“ zeptal se nakonec.

„Nějakých padesát metrů od břehu začíná být voda křišťálově průzračná. Za přílivu jsem viděl do hloubky třiceti i více metrů.“

„Rád bych si vypůjčil váš vrtulník a udělal pár leteckých snímků téhle oblasti.“

„Zbytečná námaha,“ odpověděl Dover úsečně. „*Semper paratus* neboli Vždy připraven – tohle heslo si nezvolila pobřežní hlídka nadarmo.“ Ukázal na dveře

do vedlejší kabiny. „Tam máme barevné a díky satelitním snímkům vysoce podrobné mapy čtyř a půl tisíce kilometrů aljašského pobřeží."

Pitt pokynul Giordinovi, aby zaujal jeho místo u sonaru, zvedl se a následoval kapitána do malé kabiny zaplněné skříněmi s námořními mapami. Dover se podíval na štítky, pak otevřel jednu zásuvku a začal se prohrabávat jejich obsahem. Nakonec vytáhl velkou mapu označenou „Satelitní snímek 2430A, jižní pobřeží Augustinova ostrova". Rozprostřel ji na stůl.

„Tohle jste měl na mysli?"

Pitt se nad mapou naklonil a studoval obraz moře při pobřeží vulkanického ostrova. „Perfektní. Máte lupu?"

„.V přihrádce pod stolem."

Pitt našel tlustou hranatou lupu a skrz ni začal studovat drobné stíny na leteckém snímku. Dover se vzdálil a za chvíli přinesl dva hrnky kávy.

„Šance najít anomálii v tom geologickém zmatku na dně jsou mizivé," řekl.

„Loď tam může odpočívat bez povšimnutí věky."

„Nepátrám na dně," odpověděl Pitt.

Dover jeho slova slyšel, ale význam mu unikal. V očích se mu zračil zvýšený zájem, ale než se mohl na cokoli zeptat, zachraptěl amplion zavěšený nad dveřmi. „Kapitáne, zaregistrovali jsme zvlněnou hladinu před přídí." V hlase strážního důstojníka bylo znát napětí. „Hloubkoměr vykazuje deset metrů pod kýlem a dno se nebezpečně rychle zvedá."

„Okamžitě zastavit!" zavelel Dover. Odmlčel se a pak změnil rozhodnutí: „Ne! Zpětný chod, dokud nebude rychlost na nule."

„Řekněte mu, ať zatáhne sonar, než ho urazíme o dno," navrhl Pitt konverzačním tónem. „Pak bychom mohli zakotvit."

Dover věnoval Pittovi tázavý pohled, ale povel vydal. Paluba pod jejich nohama se chvěla, jak dvojice šroubů pracovala zpětným chodem. Po chvíli chvění ustalo.

„Nulová rychlost," hlásil strážní důstojník z můstku. „Kotvíme."

Dover potvrdil přijaté hlášení, pak se posadil na židli, uchopil hrnek s kávou oběma rukama, a než vyřkl otázku, upřeně se na Pitta zadíval.

„Tak co tam vidíte?"

„Loď, kterou hledáme," odpověděl Pitt pomalu a zřetelně. „Nic jiného to být nemůže. V jedné věci jste se zmýlil, Dovere, ale v další jste měl pravdu. Matka příroda zřídka vytvaruje pravidelné kamenné útvary, které by se táhly třeba víc

než sto metrů. Což znamená, že obrys plavidla lze na nepravidelném pozadí zaznamenat. Měl jste však pravdu v tom, že máme mizivé šance najít loď na dně."

„Vyjadřujte se jasněji," vybídl ho Dover netrpělivě.

„Hledaný objekt se nalézá v pobřeží."

„Máte na mysli na pobřeží, jako třeba zakopaný někde na mělčině?"

„Ne, mám na mysli v pobřeží, mimo dosah přílivu."

„To nemůžete myslet vážně."

Pitt jeho poznámku ignoroval a podal mu lupu. „Podívejte se sám." Uchopil tužku a zakroužkoval skupinu útesů nad linií přílivu.

Dover se sklonil nad mapou a přiložil lupu k oku. „Vidím jen skálu."

„Podívejte se pořádně. Soustřeďte se na spodní část útesu, na ten výčnělek do moře."

Doverův nechápavý výraz vystřídal nezměrný údiv: „Proboha, to vypadá jako lodní záď!"

„Dobře viditelná je prodloužená záď a horní polovina kormidla."

„Ano, a taky kus kabiny na zadní palubě." Doverovu nejistotu teď vystřídalo rostoucí vzrušení z objevu: „Neuvěřitelné, jak tam trčí přídí zabořená do útesu, jako by ji zavalila lavina. Podle tvaru její zádě a taky z vyváženého kormidla bych řekl, že jde o starou loď typu Liberty." Vzhlédl a oči mu zářily vzrůstajícím zájmem: „Zajímalo by mě, jestli to není *Pilottown*."

„To mi něco říká."

Jedno z nejzáhadnějších tajemství severních moří. *Pilottown* se plavil mezi Tokijem a západním pobřežím, dokud jeho posádka před deseti lety nenahlásila jeho ztroskotání v bouři, při které se měl potopit. Rozjelo se pátrání, ale po lodi jako by se slehla zem. Po dvou letech narazil jakýsi Eskymák na *Pilottown* uvězněný v ledu asi sto padesát kilometrů od přístavu Nome. Vstoupil na palubu, ale nenašel ani posádku, ani náklad. Když se po měsíci vrátil se svým kmenem, aby si přisvojili cennější předměty z lodi, nenašli nic. Na scéně se objevila až za další dva roky, kdy byla spatřena v Beringově úžině. Vypravila se tam pobřežní hlídka, ale loď se mezitím ztratila. Neposedný *Pilottown* se zjevil zase až za osm měsíců. Posádka rybářského trauleru tehdy vstoupila na jeho palubu a shledala plavidlo v poměrně zachovalém stavu. Pak loď zmizela nadobro."

„Myslím, že si vzpomínám, jak jsem o tom četl…" Pitt se odmlčel. „Ano, říkalo se jí Zázračná loď."

„Tak ji překřtila média," přisvědčil Dover. „To, jak mizí a zase se zjevuje, jim připomínalo kouzelnický trik."

„To si pošmáknou, až vyjde najevo, že roky brázdila moře s nákladem nervové látky."

„Nelze si ani představit tu hrůzu, která by nastala, kdyby trup lodi rozdrtilo ledové sevření nebo kdyby se roztříštil o pobřežní skály. Došlo by k bezprostřednímu a mnohem intenzivnějšímu úniku látky," dodal Dover.

„Musíme se dostat do jejího nákladového prostoru," rozhodl Pitt. „Spojte se s Mendozovou, udejte jí polohu vraku a řekněte jí, ať k němu vzduchem vyšle tým chemiků. My provedeme průzkum z moře."

Dover souhlasil: „Dohlédnu na přípravu výsadku."

„Přidejte k vybavení i acetylénový hořák, kdybychom si cestu dovnitř museli prořezat."

Dover se ještě sklonil nad stolem s mapou a vážně zíral na střed zakroužkované oblasti: „Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že někdy vstoupím na palubu Zázračné lodi."

„Rád věřím." Pitt hleděl nezúčastněně do kávového hrnku. „Schyluje se k poslednímu vystoupení *Pilottownu*."

8

Moře bylo klidné, avšak právě ve chvíli, kdy se člun z *Catawaby* nacházel sotva půl kilometru od pustého nehostinného pobřeží ostrova, do hladiny udeřil prudký vítr o rychlosti dvaceti uzlů. Sprška mořské vody nasycené jedovatou látkou zaútočila na okna kabiny tak prudce, jako by proti nim někdo metal písek. Avšak v místě, kde spočíval vrak vyvržený na pevninu, se zdála voda poměrně klidná, protože ji chránily rozeklané skalnaté vrcholy, které třicet metrů od břehu trčely z moře jako osamělé komíny vypálených domů.

Nad zmítajícími se vodami se tyčila sopka Augustine a ve slunečním svitu pozdního odpoledne působila klidně a vznešeně. Svým tvarem patřila k nejkrásnějším vrcholům tichomořské oblasti a mohla zdárně konkurovat i klasickému obrysu japonské hory Fudži.

Silný člun se ještě chvíli probíjel bíle zpěněnými vlnami, než vplul do tišiny. Pitt se pevně rozkročil, oběma rukama se chytil zábradlí a studoval pobřeží.

Vrak se zabořil do terénu pod dvacetistupňovým úhlem a jeho záďovou část pokrývala hnědá vrstva rzi. Kormidlo měl natočené k pravoboku a lodní šroub, pokrytý krustou z korýšů, trčel z tmavého písku. Jeho jméno a domovský přístav ošlehaly živly k nečitelnosti.

Pitt s Giordinem, Dover, dva vědci z EPA a jeden z mladších důstojníků *Catawaby* měli na sobě bílé neprodyšné oděvy chránící je před smrtonosnými sprškami. Komunikovali spolu vysílačkami zabudovanými v ochranných helmách. U pasů měli upevněno dokonalé filtrovací zařízení, které je zásobovalo neškodným, dýchatelným vzduchem.

Hladinu kolem nich pokrývala vrstva mrtvých ryb a dalších vodních živočichů. Dvojice velryb se bezvládně převalovala v příbojových vlnách a nacházela se ve stejném stupni rozkladu jako sviňuchy, lachtani a tuleni. Morbidní zvěřinec doplňovaly tisíce mrtvých ptáků. Nic živého tu neuniklo zkáze.

Dover zkušeně provedl člun nástrahami trčících skalisek, pozůstatku dávné linie pobřeží. Zpomalil a čekal, až se na chvilku utiší příboj, a zatímco odhadoval

správný okamžik, pátral zrakem ve vodě. Když pak vlna narazila na pobřeží a vracela se proti nadcházející, namířil přídí k nevelké písčité mělčině u spodní části vraku a vyrazil na plný plyn vpřed. Jako kůň rozběhnutý k poslední překážce Velké liverpoolské zvedl se člun na hřebenu vlny, kýlem prořízl pěnu a už drhnul o písečné dno.

„Slušná práce," pochválil ho Pitt.

„Úspěch tkví ve správném odhadu." Průhledem masky bylo vidět Doverův radostný úsměv. „Dost pomůže i nízký příliv."

Zaklonili hlavy a vzhlédli k vraku, který se nad nimi tyčil jako bájný kolos. Teď už mohli přečíst vybledlé jméno lodi.

Pilottown.

„Člověka skoro mrzí, že se podílí na ukončení takové legendy," pronesl Dover téměř s úctou.

„Čím dřív, tím líp." Pitta se emoce nedotkly, protože měl stále na mysli smrtící zdroj na palubě.

Během pěti minut vyložili zařízení a bezpečně přivázali člun ke kormidlu *Pilottownu*. Pak začali obezřetně šplhat po příkře nakloněném levoboku zádi. Skupinu vedl Pitt, za ním se škrábal Giordino s dalšími a výpravu uzavíral Dover.

Nános, který trup lodi pokrýval, netvořil kámen, ale spíš směs seškvařeného popela a bahna, takže konzistencí připomínal sypký štěrk. Boty s obtížemi vyhledávaly oporu a většinou tři pracné kroky vzhůru doprovázely dva klouzavé v opačném směru. Vířili popel, který ulpíval na kombinézách, jež brzy zcela zešedly. Zanedlouho se silně potili a ve sluchátkách slyšeli jen svůj stále sípavější dech.

Na jen něco přes metr široké plošince, dlouhé akorát tak, aby se na ni namačkalo šest lidí, zavelel Pitt k odpočinku. Giordino si vysíleně sedl a upravil vázání acetylénové bomby, kterou nesl na zádech. Když už konečně mohl souvisle promluvit, zeptal se: „Jak se sem proboha ta rezavá rachotina mohla takhle zašprajcovat?"

„Nejspíš ji proud zahnal do šelfové zátoky, která tady asi byla před rokem 1987," uvažoval Pitt. „Podle Mendozové právě v tom roce sopka naposledy vybuchla. Horké plyny exploze proměnily ledovou pokrývku hory v miliony litrů vody. Po jejím úbočí stékalo bahno, a když dorazilo k úrovni moře, pohřbilo spolu s oblaky popela i loď."

„Zvláštní, že si až do dnešního dne nikdo nevšiml vyčnívající zádi."

„Žádný div," namítl Pitt. „Vyčnívá jí tak malá část, že zahlédnout ji ze vzduchu není možné. Při pohledu z moře ze vzdálenosti větší než půldruhého kilometru zase splývá s členitým pobřežím, což ji činí téměř neviditelnou. Teprve nedávné bouře způsobily eroze a díky nim jsme loď objevili."

Dover povstal a opřel se o strmý sráz, aby neztratil rovnováhu. Z pasu si odmotal tenké nylonové lano, na jehož konci byl nevelký záchytný hák.

Pohlédl na Pitta: „Pokud mě budete držet za nohy, myslím, že by se mi mohlo podařit zaháknout se o palubní zábradlí."

Pitt jej popadl za levou nohu a Giordino se trochu posunul a uchopil pravou. Bytelně stavěný námořník se hluboce zaklonil a v širokém oblouku vymrštil hák vzhůru.

Ten přistál na záďovém zábradlí, o které se zachytil.

Další šplhání zabralo už jen pár minut. Jeden po druhém vyručkovali až na palubu. Silné nánosy rzi promíchané s popelem jim zavířily pod nohama. I to málo, co zatím z *Pilottownu* spatřili, působilo dojmem špinavé a nevzhledné změti.

„Kde je Mendozová?" napadlo Dovera.

„Nejbližší místo vhodné pro přistání vrtulníku je odtud skoro kilometr," vysvětloval Pitt. „Musí to vzít i s týmem pěšmo."

Giordino přistoupil k zábradlí kousek od zrezivělé vlajkové žerdi a pohlédl dolů do vody: „Jed asi prosakuje trupem za přílivu."

„Musí být uložený v nákladových prostorech na zádi," doplnil ho Dover.

„Přístup k nákladovým prostorám zavalily tuny sopečného popela a bahna," podotkl Giordino rozmrzele. „Budeme potřebovat flotilu buldozerů, abychom se k nim prokopali."

„Máte nějaké zkušenosti s loďmi typu Liberty?" otázal se Pitt Dovera.

„Nějaké jo. Prováděl jsem za ty roky kontrolu nákladu na hezké řádce z nich." Poklekl, odhrabal vrstvy rzi, a tak se dostal ke konstrukci lodi. „V kabině na zadní palubě bychom měli najít průlez k nouzové šachtě a ta nás dovede k hřídelovému tunelu. Na konci pak najdeme malý výklenek, odkud by se nám mělo podařit prořezat si cestu do nákladového prostoru."

Dover domluvil a chvíli stáli beze slova. Měli bychom cítit uspokojení z toho, že jsme našli zdroj zamoření. Místo toho však pociťujeme nejistotu, uvažoval Pitt. Patrně reakce na uvolnění, jež přišlo po vzrušujícím pátrání. Pojily se s tím i skryté obavy z toho, co by mohli najít za ocelovými stěnami *Pilottownu*.